Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Незвичайні ситуації

— Лікарю, ви мені дали бюлетень на десять днів, але я одужав за п'ять. Прошу відпустити на роботу!

— Та що ви, товаришу міліціонер! Залишайтеся на посту, а ми вже самі цього хулігана приборкаємо!

— Ти навіщо таку рибину випустив?
— А ти хіба не знаєш, що більше п'яти кілограмів риби ловити не можна?

— Повертаю вам гонорар, бо моєї книжки ніхто не купує.

— Прогавив, як лисиця вкрала колгоспну курку, так тепер несу свою.

перець

№ 22 (824). Рік видання 43-й

Ціна номера 12 коп.

КИЇВ. ЛИСТОПАД 1969

Мал. В. ГЛИВЕНКА

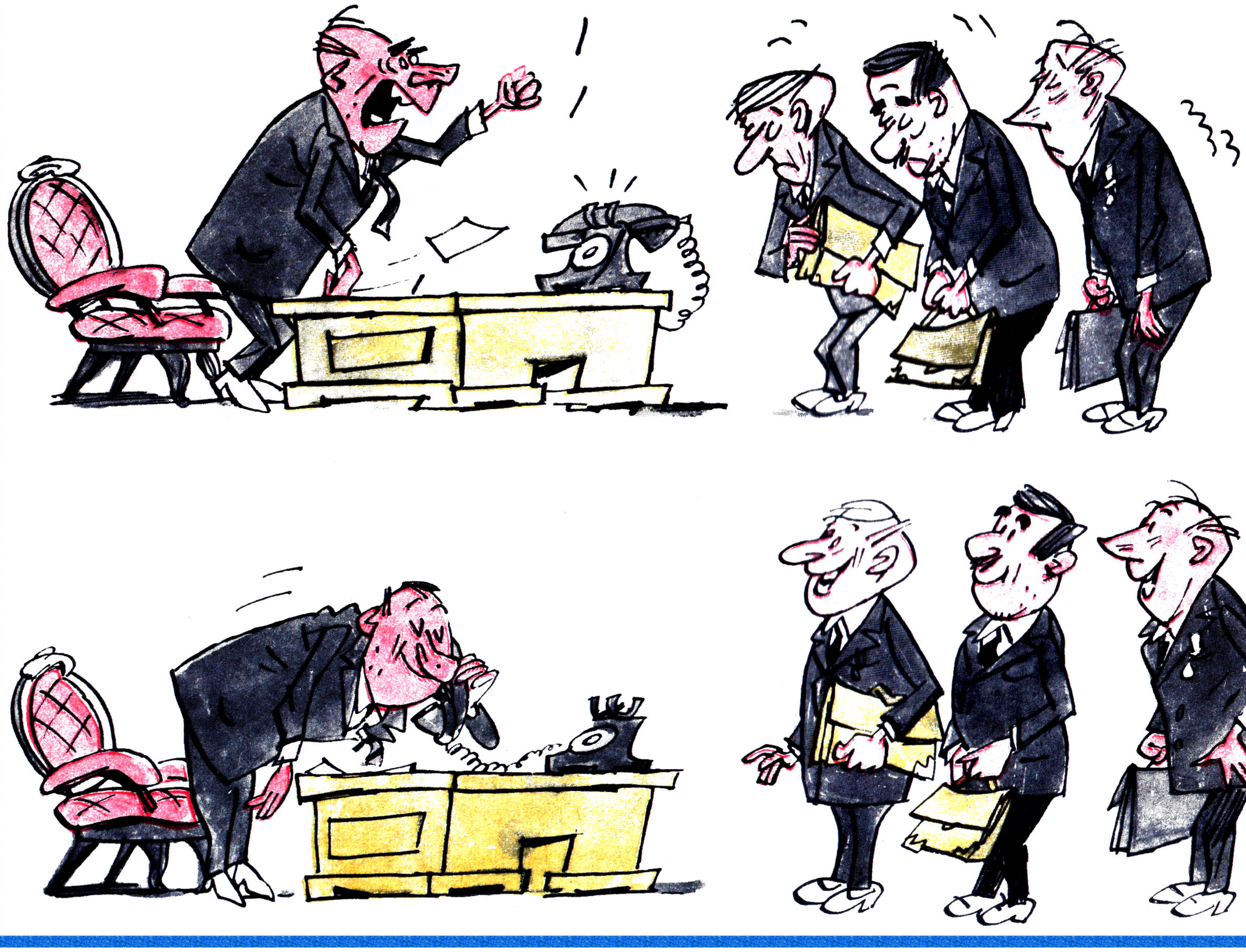

Без слів.

ФІЗІОТЕРАПЕВТИЧНИЙ КУЛАК

КОСІВ Івано-Франківської області. (ТАП). Фтизіатр Косівського райтубдиспансера П. В. Федорук пропонує сучасній медицині метод лікування фізіотерапевтичним кулаком. Найбільший ефект кулак дає у поєднанні з грубою лайкою.

Як передає наш кореспондент, цей метод П. В. Федорук уже випробував на своїх співробітниках.

ПЕДАГОГІЧНА ПОЕМА

Чудовий подарунок школярам зробив колектив Вінницької кондитерської фабрики. Для уроків праці випущено партію цукерок «Хрустний батончик» із завареними у них новенькими цвяхами. З'ївши цукерку, учень добуває гвіздок і тут же забиває його в спеціально приготовлену дощечку. Кількість втеч з уроків ручної праці значно зменшилась. «Спасибі кондитерам!» — тепло дякують педагоги.

ВУЛИЦЯ-МУЗЕЙ

ТУЛЬЧИНСЬКИЙ РАЙОН Вінницької області. (Кор. ТАП). Правління колгоспу імені Шевченка вирішило не електрифікувати вулицю Черняхівського в селі Журавлівці. Згадана вулиця буде своєрідним музеєм під відкритим небом, який яскраво демонструватиме переваги світла над пітьмою.

Телеграфне агентство Перця

ПОТРІБНА ВАКЦИНА

КАЛАНЧАК Херсонської області. (Наш. кор.). Загадковий вірус проник у Каланчацький вузол зв'язку, яким керує т. Старинський. Вірус негативно впливає на орієнтацію телефоністок у просторі. Так, скажімо, коли районна лікарня замовляє обласний відділ охорони здоров'я, їй дають радгосп, викликає санітарну авіацію — потрапляє на пожежну команду. На думку медиків хворобу можна вилікувати, але лікарня не має відповідної вакцини.

САМ СОБІ СЕРВІС

Нову прогресивну форму побутового обслуговування населення — самосервіс — запроваджено в селі Купичеві Турійського району на Волині. Тут відкрито будинок побуту з перукарнею, фотографією та годинниковою майстернею без перукарів, фотографів і годинникарів. Кожен, завітавши сюди, може сам собі швидко відремонтувати годинника, потім власноруч підстригтися, після чого самотужки сфотографуватися.

Помічено, що самосервіс здійснюється значно швидше, ніж подібні операції у таких же будинках, де працює спеціальний штат.

ЛЮДИНА З ТРЬОМА РУКАМИ

Така людина на ім'я Микола Федорович Хоменко живе на станції Глобино Південної залізниці і працює там у магазині № 62 Кременчуцького відділу робітничого постачання. Працює Микола Федорович двома руками — і недоважує, і обраховує покупців. І хоч це вже неодноразово було доведено і фактами, і актами, — усунути Миколу Федоровича з посади продавця не вдається, бо десь у нього є ще одна — невидима рука, яка старанно оберігає пійманого злодія від заслуженої кари.

ЧАС, ВПЕРЕД!

ЛУГАНСЬКА ОБЛАСТЬ. (Влас. кор. ТАП). На весь Лутугинський район славиться їдальня села Кам'янки. Тут щодня можна одержати оригінальну фірмову страву — суп з вермішеллю. Оскільки процес його варки дуже трудомісткий, ніяких інших страв у їдальні не готують. Славний колектив уже давно виконав річний план по супу і зараз працює в рахунок 1973 року.

ХУДОЖНЄ ЛІПЛЕННЯ

м. ОСТЕР Чернігівської області. (Наш. кор.). Тут створено груповий скульптурний портрет працівників Остерської пекарні. Твір виконано з глевтяків, що їх пекарня випускає у продаж замість хліба.

Як запевняють фахівці, у творі збережено ідеальну схожість з оригіналом. Бракороби — як виліплені!

ПРО САДОК І САД

(НЕ НАРИС)

Про це можна було б написати зворушливий ліричний нарис. Судіть самі.

..Учень закінчує школу. Він говорить своїй учительці слова вдячності, дарує величезний букет запашних квітів. Але квіти невдовзі в'януть, слова забуваються. А учневі хочеться залишити про себе пам'ять надовго. І він приходить до вчительки й саджає перед її вікнами фруктове деревце. Наступного року це саме робить другий випускник, ще за рік-два — третій...

Так перед будинком, де живе учителька дрогобицької середньої школи № 4 Ніна Йосипівна Пенькова, з роками виріс невеликий садок, що почав плодоносити. Щоправда, яблук, грушок та вишень він приносив набагато менше, ніж потрібно, щоб базувати на цьому добробут сім'ї, але вчительці дорога була пам'ять, шана. Адже цю яблуню посадив її учень Петро, цю грушку — Ігор, цю вишню — Тетяна...

А ось про це можна було б написати повчальний публіцистичний нарис. І знову судіть самі.

...У м. Дрогобичі склалося досить скрутне становище з дитячими закладами. У майбутньому тут планується будівництво великих дитячих комбінатів. Але то перспектива. А поки що — маємо черги батьків, які мріють влаштувати дитину в садок. Отож керівники міста — хвала їм і честь! — дійшли розумної думки: силами й коштами підприємств-шефів розширити шляхом добудови десять існуючих дитячих садків, що дасть можливість прийняти додатково 400—500 дітей, половину тих, що стоять на черзі. Шефи вже приступили до роботи.

Чи не ясно, що й перший і другий випадок — вдячна тема для нарисовця. Чи не ясно, що фейлетоністові тут нема чого робити. Та, як не дивно, сталося так, що замість двох — ліричного й публіцистичного — нарисів мушу писати одне, але дещо прямо протилежне.

Річ у тім, що один з десяти дитячих садків, які вирішено добудувати, міститься на вулиці Бориславській, саме там, де живе вчителька Пенькова. І випало так, що коли добудовувати садок дитячий, треба знести садок фруктовий. Чутка про це дійшла до подружжя Пенькових ще навесні. Але то була лише чутка, офіційно ніким не підтверджена.

«Якщо справді вирішили тут будувати, то нас обов'язково попередять, — тішила себе й чоловіка Ніна Йосипівна, — щоб ми саме зараз, весною, могли пересадити наші дерева десь в інше місце, бо пізніше це зробити буде неможливо».

Та минув квітень, травень, червень. Ніхто ні про що не попереджав, ніхто не робив замаху на фруктовий садок. Пенькови остаточно заспокоїлись і поїхали у відпустку. Повернулися вони в середині серпня. Переночували з дороги, а вранці побачили, як на подвір'я в'їхав бульдозер і почав з властивою йому діловитістю корчувати яблуню за яблунею, грушку за грушкою.

Походи в міськраду нічого не дали. Голова виконкому Григорій Савич Бульба, прибувши персонально на місце подій, із залізною категоричністю, помноженою на залізну ж логіку, пояснив:

— Невже через десяток ваших дерев ми повинні позбавити шістдесят діточок місць у дитячому садку?! Хіба це буде по-державному?! Хіба це буде по-людяному?! — А потім дав ще й кваліфіковану консультацію: — Пересаджувати ваші дерева зараз, у серпні, безглуздо — не приймуться. А чекати до листопада, поки це можна буде зробити, ще безглуздіше, бо ж затягнемо будівництво казна на який строк.

Ці залізно-логічні міркування Григорій Савич висловив пізніше й мені. А проти залізної логіки заперечувати важко. І все ж у мене виникли деякі сумніви.

Коли за деревами не бачать лісу, це називається недалекоглядністю. У даному разі за деревами («подумаєш, якихось десять нещасних дерев!») не побачили людей з їх почуттями й переживаннями. Це вже називається нечуйністю, байдужістю.

Є один характерний і неприємний присмак у міркуваннях, що ними нерідко прикривається нечуйність. Ми, мовляв, робимо велику загальну справу, піклуємося про інтереси широких кіл трудящих мас, отож враховувати приватні інтереси окремих індивідумів не так уже й важливо.

А мені чомусь думається — дуже важливо. Тим більше, що в даному випадку зробити це було досить легко.

Так, ніхто не вимагає, щоб заради десяти дерев не будувати дитячий садок. Так само навряд чи доцільно в ім'я тих же дерев відтягувати будівництво на зиму. Але чому ж не можна було своєчасно (ранньою весною, коли рішення про будівництво вже було прийнято) попередити Пенькових, щоб ті могли пересадити свої дерева? Й до того ж із додатком елементарної чуйності. Чуйності не взагалі, а до окремо взятої людини.

Ці сумніви я й висловив Григорію Савичу Бульбі. Голова міськвиконкому погодився:

— Так, попередити треба було. Тут ми припустили помилку... — А потім, на хвилинку замислившись, почав вголос міркувати: — Тільки, правду кажучи, важко сказати, хто саме припустив... Міськкомунгосп не мав відношення до будівництва, домоуправління теж не знало... Хіба шефи... Але ж... — І далі, як мені здалося, трохи кокетуючи з самим собою, Григорій Савич розвів руками: — Виходить, я, голова виконкому, винен...

Я не став сперечатися, гадаючи, що в цих деталях Григорію Савичу легше самому розібратися...

Є. КРУКОВЕЦЬ,
спец. кор. Перця.

Дрогобич.

Юрій КРУГЛЯК

БАЙКИ БЕЗ МОРАЛІ

ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ ЗАЄЦЬ

В зеленім лісі, де шумлять дерева,
На чому світ стоїть, Зайчисько лаяв Лева.
— У лігво Левове,— говорить,— я піду
І критику на нього наведу.

Хапаються за животи у лісі звірі,
Ніхто йому не хоче йняти віри,
А Заєць шастає по лісових стежках,
Якісь помітки робить на гілках.

— До Лева ж, Зайче, не туди дорога!
— Я знаю,— каже він,— та треба міркувать,
Бо ж перед тим, як Лева йти критикувать,
Я мушу знать, куди тікать від нього.

КРОКОДИЛ ТА СИВКА

У річці мешкав Крокодил і звідтіля
Робив частенько він свої злодійські рейди
І, внаслідок, вівця або теля,
Дивись, із берега йому в живіт перейде.

Говорять пташці-Сивці: — Стільки літ
Біля злодюги близько ти літаєш.
Чого ж мовчиш? Скажи, хай знає світ,
Що ти про злочини цього бандита знаєш.

Крилом махнула пташка: — А пусте,
Ну хто цікавитись абищицею стане!..
Чого ж кричать, коли вона їсть те,
Що в Крокодила у зубах застряне.

perec-ua.
perec-ua.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

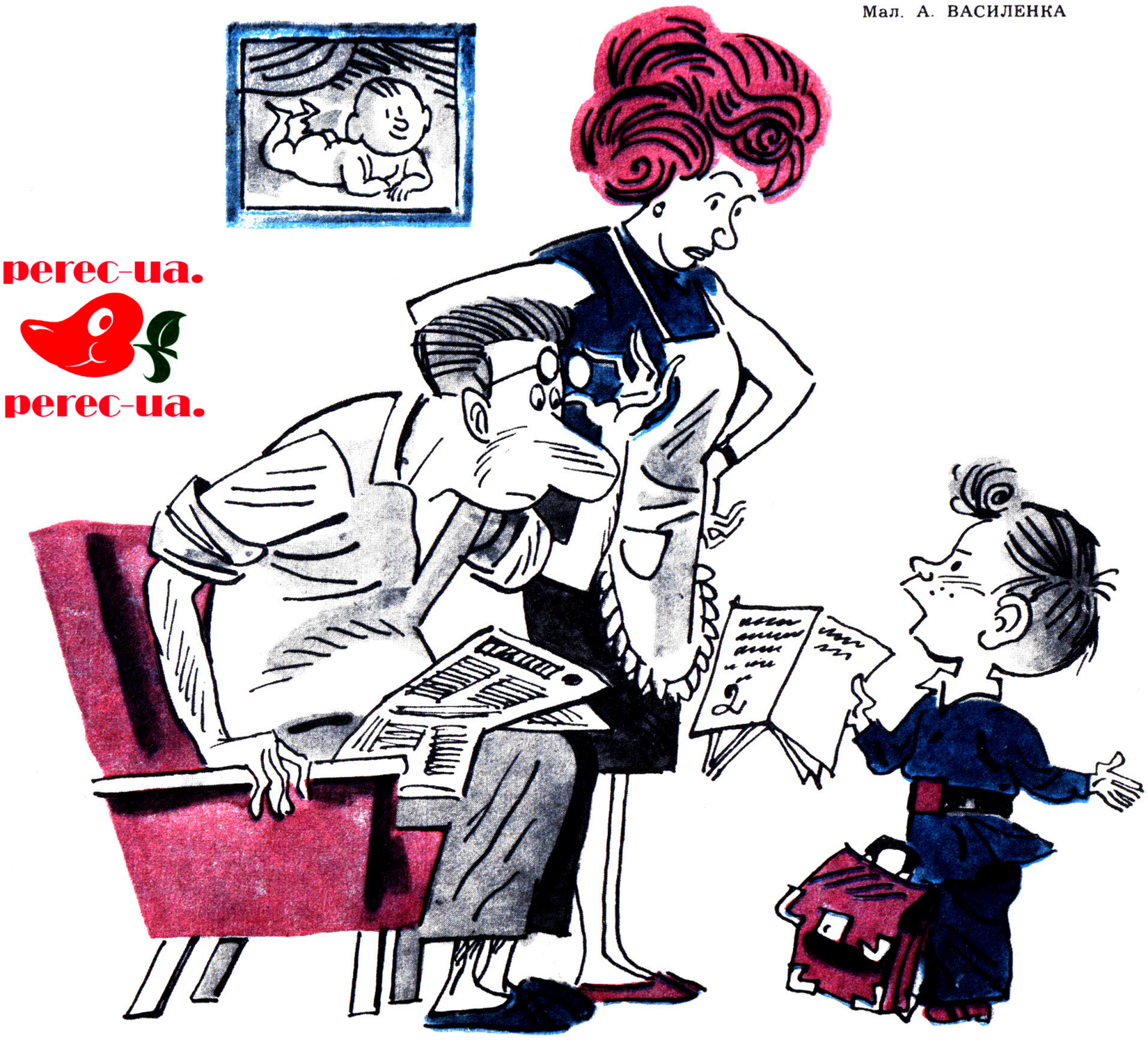

— Бачите, предки, я мав рацію, коли не хотів іти до школи!

ІНТЕРВ'Ю З КІНОЗІРКОЮ

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

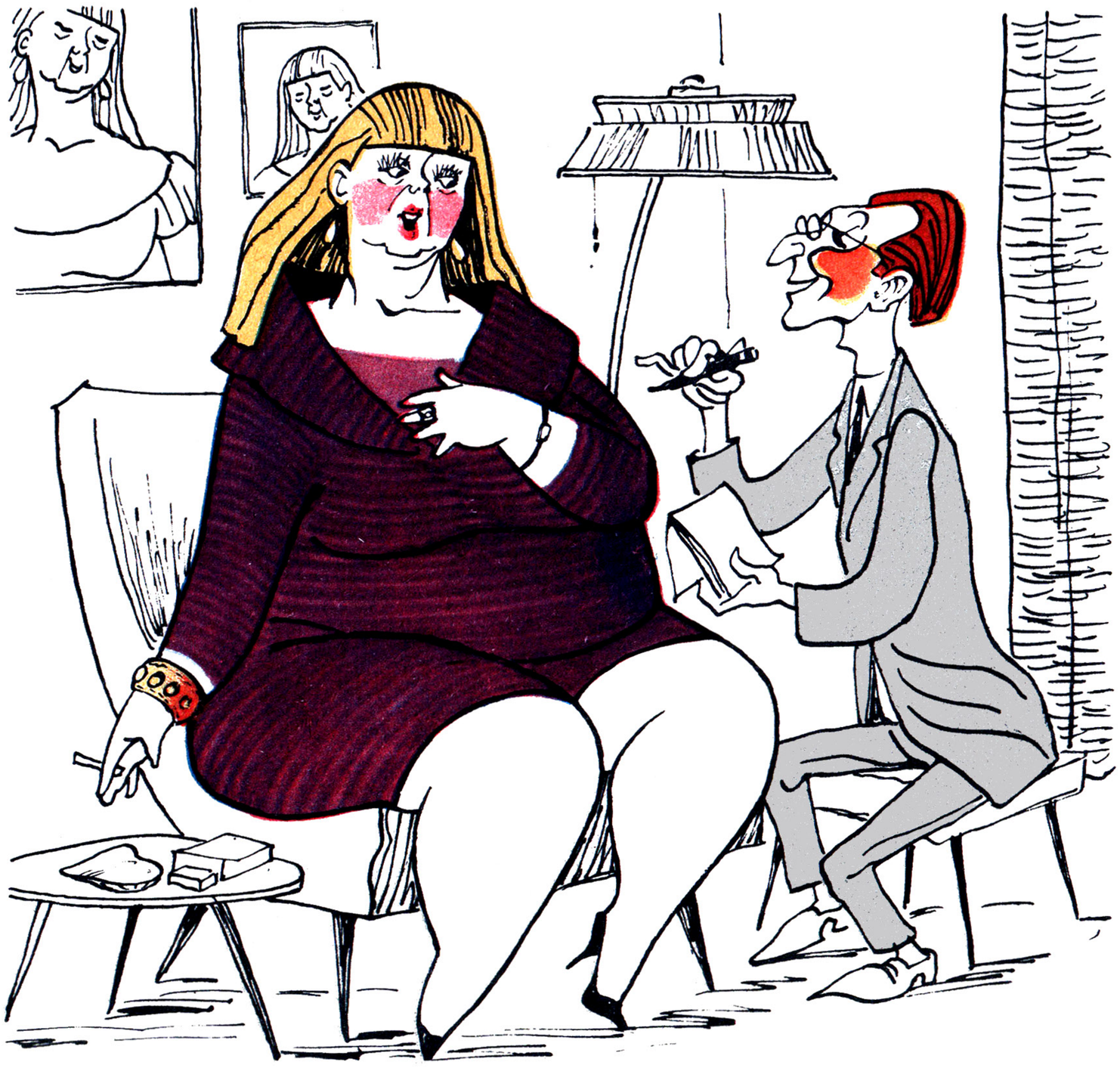

— Мені чомусь дають ролі тільки в широкоформатних фільмах...

Павло КЛЮЧИНА

БАЙКИ

ХЛОПЧИК І БАТІГ

У хаті на гвіздку новий батіг висів.
Хлоп'я до нього руку простягає.
— Не зачіпай! — дід з печі загримів.—
Хіба для тебе іграшок немає?
— Набридли іграшки! Я хочу — цвьох та цвьох!
Усіх шмагатиму... Я вмію. Це не штука...
Зітхнув старий: — Тож я й боюся, ох,
Давати дурневі батіг у руки.

СТРАШНИЙ ХИЖАК

Комар хвалився Мухам і Жукам,
Що він за раз телятко з'їсти може.
А ті не вірили його словам.
— От диваки! Ну, що сказати вам? —
Пищав хвалько: — Та я й вола гам-гам!..
Якщо хоч трохи Вовк поможе.

НЕДОВІРЛИВИЙ МЕТЕЛИК

В діброві чутку рознесли Сороки,
Що Ворон може жити триста років.
Метелик усміхається на те:
— Не вірю я... Пусте!
Хто смів таку дурницю говорити?
Напевне, він не зовсім при умі...
Та ось поживемо — побачимо самі.

А житиме Метелик одне літо.

МІРМУХСІН

ПЕРЕВАЖНОЮ БІЛЬШІСТЮ ГОЛОСІВ

Сайдваккас Алхазаров задихавшись вбіг до свого кабінету і тут таки викликав голову місцевкому Тураджана Парвардигорова і вірного свого помічника Тухватулліна.

Дідові-сторожу, котрий завжди куняв біля воріт в обнімку із своєю берданкою, цього разу було наказано стати на варті біля дверей алхазаровського кабінету.

— Коли хто намагатиметься до нас прорватися,— дав сторожу вказівку Алхазаров,— стріляти не обов'язково, а прикладом можеш дати, щоб цікавий одлетів подалі!

Забезпечивши охорону, Алхазаров щільно причинив двері і сказав:

— Я зібрав вас, щоб повідомити приємну, але поки що секретну новину. Нашу артіль за перевиконання плану, а також за випуск оригінальних виробів, визнаних високохудожніми, вирішено преміювати. Керівництво довело до мого відома, що нашому передовому колективу виділяється три премії. І ми з вами зараз мусимо вирішити, кого ж персонально преміювати.

— Одну премію варто було б дати художнику,— запропонував Тухватуллін.— Бо за його ескізами...

— Художнику? — перебив Парвардигоров.— За що? За те, що він цілими днями над своїми малюнками скніє, слова від нього не доб'єшся? Премію йому давай! Невже нікого, більш гідного, не знайдеться?

— Художник, звичайно, не та кандидатура,— скривився Алхазаров.— Відлюдок, колективу цурається, нас на плов жодного разу не запросив... Ні, не підходить.

— Може, золотошвейку? — запропонував Парвардигоров.— Стара, заслужена працівниця! Як ти думаєш, Тухватуллін?

— А що думає наш шановний керівник? — зазираючи у вічі Алхазарову, солоденьким голосом проспівав Тухватуллін.

— Е-е, для чого цю жінку турбувати зайвий раз,— відмахнувся Алхазаров.— Здається, ми її преміювали років зо три тому, шість піал подарували.

— Тоді — вишивальницю! Гарна виробничниця, активістка,— сказав Парвардигоров.

— Вай, друзі мої! — зітхнув Алхазаров.— Будь-яку проблему треба вирішувати кардинально, принципово. Золотошвейка, художник, вишивальниця — хіба це ті люди, котрі несуть на своїх плечах всю відповідальність, весь тягар виробництва? Ми повинні назвати най-дос-той-ні-ших!

— А я що кажу? — підхопив Парвардигоров — Найдостойніших, безсумнівних кандидатів треба одібрати! Моя пропозиція: необхідно відзначити шановного нашого голову артілі Сайдваккаса Алхазарова! Хто більше заслужив премію? На кому вся відповідальність? А він, наш Сайдваккас-ака, пройшов славний шлях — почав у цій самій артілі горшки розмальовувати! І от тепер він...

— Правильно! Правильно! — захоплено закричав Тухватуллін, в думках лаючи себе за те, що сам не здогадався висунути кандидатуру Алхазарова.

— Е-е, облиште, друзі,— скромно потупився Алхазаров.— Це незручно. Ми люди скромні, працюємо не за премії, а за совість. І що я вартий без колективу? Ні, ні, мені премії не треба!

— А я наполягаю на своїй пропозиції,— вдарив кулаком по коліну Парвардигоров.— Треба бути об'єктивним! Кому наша артіль зобов'язана всім? Вам. І премія — вам. Бо коли вже ви не достойні, то хто ж тоді?

— Я підтримую мудру думку мого колеги! — твердо сказав Тухватуллін. — Давайте проголосуємо!

— Голосуємо, голосуємо! — закричав Парвардигоров.— Хто «За»? Двоє. Хто проти? Хто утримався?

Алхазаров рішуче підняв руку.

— Утримався один,— підсумував Парвардигоров. — Отже, переважною більшістю голосів одну кандидатуру вже визнано. Тепер зупинка за другою.

— Моя скромна думка така, — сказав Алхазаров,— велику роль у досягненнях нашої артілі відіграв Тураджан Парвардигоров. І було б необ'єктивно обійти його при розподілі премій.

— Я тільки що хотів це сказати! — замилувався Тухватуллін.— Слово в слово! Золота думка, Сайдваккас-ака!

— Я проти! — буркнув Парвардигоров.— Це нескромно, дякую за честь, але є й достойніші...

— Голосуємо,— сказав Алхазаров.— Двоє «за», один — проти. Абсолютною більшістю голосів пройшов Тураджан Парвардигоров. Тепер залишилось визначити третю кандидатуру. Які будуть пропозиції?

— Може, кого-небудь із вишивальниць сюзане... чи різьбярів кого-небудь... — нервово запропонував Тухватуллін.

— Та що тут довго думати! — вигукнув Парвардигоров.— Треба премію дати Тухватулліну, і все. Працівник він чудовий! Коли не зайдеш у майстерню, він завжди на місці.

— Досвідчений працівник, цінний,— погодився Алхазаров.

Тухватуллін сором'язливо запашівся.

— Проголосуємо,— запропонував Парвардигоров.— Двоє — «за», один утримався. Переважною більшістю голосів. Так, запишемо третю кандидатуру.

— Спасибі, велике спасибі,— склав руки на грудях Тухватуллін. — Я не забуду... я виправдаю...

...Минуло не дуже багато часу, і на загальних зборах артілі художніх виробів стояло питання про перебування трьох, знайомих вже нам, громадян на їхніх посадах.

Переважною більшістю голосів збори визнали їх непридатними.

Переклад з узбецької.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

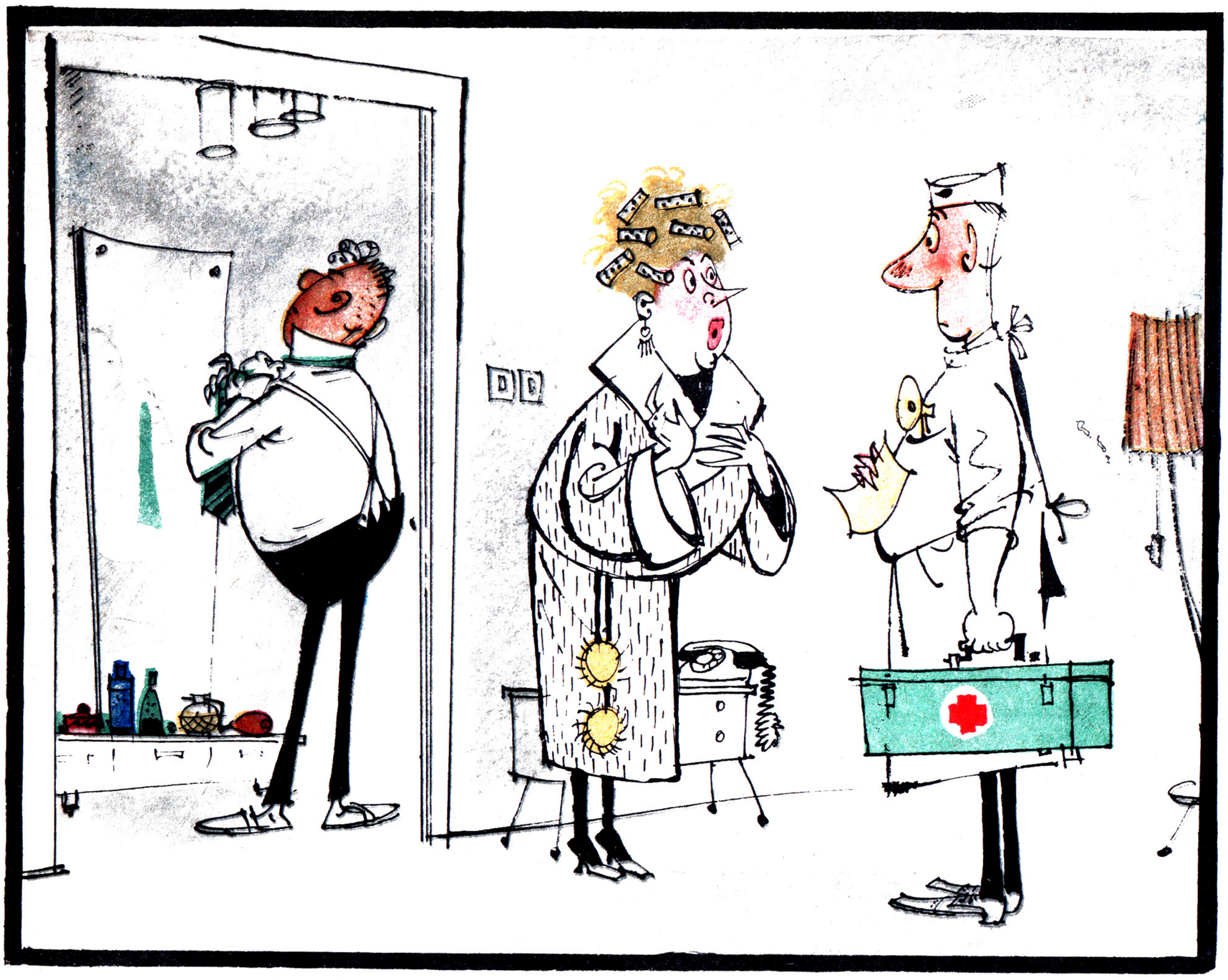

— Розумієте, ніколи з ним такого не траплялося, а сьогодні прокинувся вранці і каже: «Підемо в музей!».

«ПЕРЕХІДНИЙ КУБОК»

Про ювілей узнавши
Чи про сімейні дати,
Ламаю голову завше:
Що ж нині подарувати?

І завжди якось раптово
Та дата чиясь підскочить.
Квапливо хапаєш знову
Що трапить тобі на очі.

Запізно мене запросили,
Як стукнуло землякові
Піввіку.
І я щосили
Рвонув у Подарунковий.

І там,
Поміж дам препишних
Протиснувшись не одразу,
Я ухопив поспішно
Схожу на кубок
В а з у.

До вази додавши квітів,
Помчав я з нею швиденько,
І тільки в гостях помітив
Щербинку на ній маленьку...

А час летів над землею!
Минали річниці, свята,
Проходили ювілеї,
За датою мчала дата.

У дружбі жили знайомі,
Дарунки несли, гостинці.
І в а з у —
Вже в п'ятім домі! —
Впізнав я по тій щербинці...

Минуло років чотири.
У мене вже —
Кругла дата.
І ось на поріг квартири
Пара ступає п'ята.

Дуетом, немов артисти,
Шкварять помпезну фразу
Й підносять мені врочисто
На кубок подібну
В а з у.

Влаштовують гості овацію!
А я
Серед того грому
Стою й мимохіть намацую
Щербинку,
Таку знайому...

Валентин ЛАГОДА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Завідуючий клубом села Немерівки Коростенського району Житомирської області Пашинський В. А. винайшов нову форму самодіяльності. Він сам пив, сам гуляв і сам себе розважав. А от про культурний відпочинок жителів села зовсім не дбав. Не змінив він свого ставлення до роботи навіть після того, як був розкритикований у фейлетоні «Клуби мої, клуби» («Перець» № 21 за 1968 рік). Молодь села знову написала до редакції «Перця» про свого самодіяльного бездіяльника.

Секретар Коростенського райкому КП України т. Яворський повідомив, що Пашинського В. А. з роботи знято.

Мал. К. ЗАРУБИ

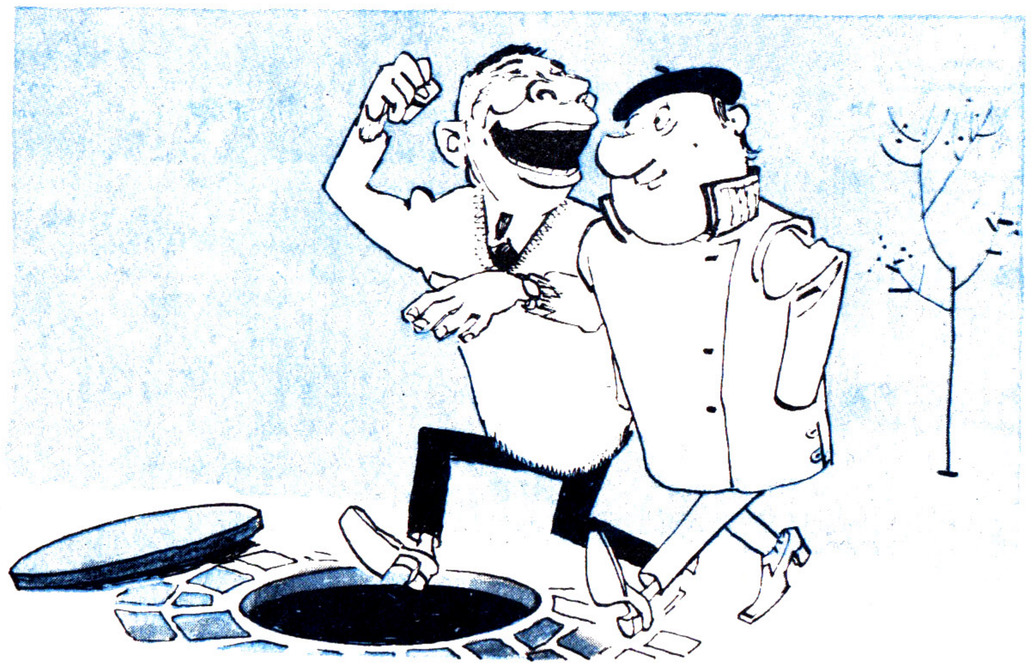

— Тут Мунтян як розмахнеться, як...

ЛІТОПИСЕЦЬ

Коли Гр-р з теплим ще шматком мамонтового м'яса повертався після розподілу здобичі до своєї печери, його зупинили Ха і Гм.

— По баночці, старий? — спитав Ха, виразно поляскавши себе по підборіддю.

«Молокососи, — подумав Гр-р. — Ще обличчя як слід волоссям не обросло, а й вони туди ж».

Але пропозицію прийняв, а потім три дні підряд, потіючи і обдираючи до крові руки, вирубував на кам'яній брилі доповідну записку в Коло Наймудріших про ганебне падіння нравів сучасної молоді. В кінці записки Гр-р суворо запитував: куди дивляться школа і батьки? З міркувань обережності Гр-р підписався: Спостерігач.

У ті далекі часи в Коло Наймудріших надходило менше сигналів, ніж тепер, а тому Коло не відкладало їх у довгий ящик. Того ж дня Гр-р був викликаний до Головної печери, де йому заявили:

— О, наймерзенніший з усіх пітекантропів, що проживають по Цей Бік Великої Ріки! Ми могли б з'їсти тебе, але, повір не велике задоволення їсти м'ясо, наскрізь просочене жовчю. Чому ти, нікчемо з нікчем, побачивши неподобство, обрав роль спостерігача? Хіба виховання підростаючих пітекантропів тебе не стосується? Чи ти вважаєш, що в падінні Ха і Гм винні тільки школа і батьки, а ти — ні? Чому ти з самого початку не зупинив відступників? Мовчиш? Так от, з сьогоднішнього дня ми забороняємо тобі поганити камені своїми «спостереженнями». І горе, якщо ти посмієш ослухатися нашого наказу!

З Кола Гр-р пішов схлипуючи, ображений до глибини душі.

— Чинуші і бюрократи! — скаржився він зустрічним.

З того часу кривоногий, густо оброслий брудним волоссям Гр-р тихо вештався по Цей Бік Великої Ріки. Його маленькі колючі оченята все бачили і все фіксували. А ночами він нишком пробирався до одному йому відомої печери й до ранку стукав каменем по скелі.

«Нащадкам... А ще доводжу до вашого відома, що Найсильніший Мг (хвала йому!), зловживаючи своїм службовим становищем, мабуть перелюбствує з Хі-Хі. Інакше чому саме вона одержала Приз Швидконогої пітекантропки? За минулий період було помічено: випивок — 2, падіння нравів — 4, бійок — не спостерігав, але мабуть-таки були, використання громадського транспорту в особистих цілях — 7...» — поволі повзли з-під його руки нерівні рядки.

Хижі крики нічних птахів лякали його, але Гр-р, тремтячи від холоду і жаху, зловтішно шепотів:

— За правду страждаю... Нехай нащадки дізнаються, які порядочки процвітали на цій планеті в наші часи...

* * *

Недавно цю древню печеру відкрили, літопис розшифрували, і один із членів наукової комісії в «доповідній записці» Гр-р упізнав руку свого сусіди.

Олександр САЛЕНКО.
м. Херсон.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Єдина гра, яка надовго запам'ятається малюкам з дитячих ясел с. Ковалівки Коломийського району на Івано-Франківщині, це «тісна баба». Тривалий час ясла розміщалися у такому тісному приміщенні, що про якісь інші розваги годі було й думати.

Про це батьки написали Перцеві.

Голова Коломийського райвиконкому т. Ілик повідомив редакцію, що нині ясла переведені в значно більше і спеціально устатковане приміщення.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Мені вже вирвали. Це я прийшов подивитися, як учора мучився...

Автомобіль — не розкіш, а засіб пересування

Один наш знайомий директор авторемонтного заводу любив говорити про власників автомобілів:

— Приватники прокляті! Мало того, що вони автомобілів собі накупляли, то вони ще й їздити хочуть.

Мабуть, наш знайомий вважав, що «прокляті приватники» повинні були купляти автомобілі, щоб використовувати їх, як будки для собак, чи садовити в них квочок на яйця.

Але «прокляті приватники» хочуть їздити. Хочуть, щоб у їхніх «Волг», «Москвичів», «Запорожців» крутилися всі колеса, хочуть на своїх автомобілях потрапляти з пункту А в пункт Б і навпаки.

Колеса ж автомобілів можуть крутитися лише за умови, що всі гаєчки, гвинтики, шурупчики і такий інший металевий дріб'язок, справжню ціну якому знає лише автомобіліст, будуть на місці. Варто поламатися якійсь дрібниці, котрій гріш ціна, як колеса перестають крутитися, і автомобіль можна сміливо обладнувати під собачу буду чи під домашній інкубатор з квочкою на яйцях. Автолюбитель (він же й «приватник проклятий») опускає голову і починає ходити пішки. Автолюбитель дивиться в землю, сподіваючись випадково знайти необхідну деталь, а ходить пішки від пункту А до пункту Б в надії, що в якому-небудь пункті змилуються і відремонтують йому його засіб пересування.

У Києві, наприклад, автолюбителю, як правило, довго ходити не доводиться. Пунктів, які б взялися відремонтувати машину швидко, дешево і, головне, доброякісно, не густо. Є три станції техобслуговування, станція техобслуговування заводу «Ремавтопобуттехніка» і ще цех по ремонту мотоколясок на Глибочиці. Але цех цей, як то кажуть, вже з іншої опери.

Ми залишимо нашого автолюбителя досварюватись на останній станції, яка відмовилась ремонтувати його машину, і махнемо на нього рукою. Як собі хоче. Зрештою, він людина здорова і хай собі ходить пішки, коли вже йому автобус чи трамвай у ніс коле.

Але є серед численної армії автомобілістів громадяни, які стали автолюбителями не з своєї доброї волі. У декого з таких «приватників» нога в коліні не гнеться, у декого одна нога, а в декого і однієї немає. Для них автомобіль воістину не розкіш, а засіб пересування. Цей засіб пересування дала інвалідам держава. Безкоштовно, між іншим, дала. Все більше й більше зустрічається в наших містах та селах вертких «Запорожців» з літерою «Р» на вітровому склі. Але скільки їх стоїть, потребуючи копійчаного ремонту! З розмов із інвалідами виявилось, що одержати «Запорожця» через соцзабез значно легше, ніж потім його відремонтувати.

Тут доведеться вдатися до сумної статистики. Станції техобслуговування в Києві спроможні виконати лише 20 процентів замовлень. В цілому ж по республіці цей процент вдвічі нижчий. Слід

зауважити, що влітку, крім місцевих автомобілістів, нашим станціям доводиться обслуговувати ще й машини, які проходять по трасах України, прямуючи у Крим та на Кавказ.

Дуже скрутно живеться власникам машин на Херсонщині. Тут немає жодної станції техобслуговування. У Миколаївській області є кілька невеликих майстерень. Елементарно не задовольняє вимог станція техобслуговування в м. Одесі. Багато міст лише чули, що такі станції існують у природі. А там, де станції існують? Там вони існують в основному на папері. Запчастин станції майже не одержують. В цьому році жодна станція не одержала жодного шурупчика до «Волги». Для ремонту «Москвичів» та «Запорожців» якась дещиця перепала, але це були в основному не ті деталі, на які великий попит.

Колись одна анекдотична артіль повідомляла замовника, що вона шиє дитячі черевички «із шкіри батьків». На теперішніх станціях техобслуговування ставлять запчастини з нервів автолюбителів. Привезеш свою деталь — поставлять, не привезеш — вибачай. Як її дістати? Це проблема не проста, і людині із слабкими нервами за неї взагалі не слід братися.

Але не солодко живеться і працівникам станцій. Он на Київській станції техобслуговування № 2 затіяли добре діло люди. Колектив цієї станції добровільно перейшов на обслуговування «Запорожців», які належать інвалідам Вітчизняної війни. І яку ж колектив має за це дяку? А таку: згідно існуючих нормативів на ремонт двигуна «Волги» відведено 21 людиногодину, вартість ремонту — 60 карбованців, на ремонт двигуна «Запорожця» теж відведено 21 людиногодину, але вартість ремонту — 22 карбованці. Моторист, щоб виконати план, мусить за місяць полагодити 7 двигунів «Волги», або... 21 двигун «Запорожця». Інваліди їздять на «Запорожцях», колектив узяв зобов'язання ремонтувати тільки «Запорожці» інвалідів, а план — є план. Висновки зробіть самі. На інших станціях техобслуговування через оте саме, ніхто не хоче мати справи з «Запорожцями». От і їздять до київської станції № 2 інваліди з Чернігова і Прилук, з Білої Церкви і Житомира, їдуть, просять, умовляють, вимагають.

А працівникам станції дуже часто (набагато частіше, ніж хотілося б) доводиться співчутливо розводити руками. Запчастин не вистачає. Запорізький завод «Комунар» дає, по-перше, запчастин мало, а, по-друге, не ті, що треба. «Київспортторг» теж організація не дуже щедра, в цьому році дала лише двадцять процентів того, що мала дати. Найдефіцитнішою деталлю для заміни в «Запорожці» вважаються гальмові колодки. Коштує ота колодка лише 2 крб. 50 копійок, а піди спробуй дістань її. На станції техобслуговування, правда, навчилися димом грітися і шилом голитися — підганяють, підточують, підрізають будь-які колодки, але якість ремонту виходить така, що ай-ай-ай і ще раз «ай».

...Ну добре. Ну, «Волги», ну «Москвичі», ну «Запорожці»... Але що ми з вами, шановні товариші, будемо робити, коли через рік-два вихлюпнуть у Тольяті із заводських воріт тисячі і тисячі новеньких «Фіатів»?

Приблизно з таким запитанням ми звернулися до начальника нещодавно створеного Головного управління по технічному обслуговуванню та ремонту транспортних засобів Міністерства автотранспорту УРСР т. Кирюхіна.

Товариш Кирюхін весь у майбутньому. Він розповідає, що в майбутньому у Києві планується відкрити ще п'ять станцій технічного обслуговування. Правда, проектів станцій ще немає, отже навіть приблизно важко сказати, коли вони почнуть будуватися. Доведеться потерпіти, дорогі наші автолюбителі.

Г. ЛОЗУН.

perec-ua.
perec-ua.

Творча розмова

ГУМОРЕСКА

Штатний і досить ще юний літпрацівник відділу літератури та мистецтва однієї місцевої газети Вітольд Попсуйченко саме довершив розгром якогось необачного початківця, як до кімнати, спитавши дозволу, статечно увійшов незнайомий чоловік.

Чемно скинувши капелюха і блиснувши срібним бордюром навколо благородної лисини, чоловік той привітався і поклав на стіл акуратно зав'язану бантиком опецькувату папку.

В око Вітольдові впала, насамперед, розкішна гола нереїда з чудовим риб'ячим хвостом, яка красувалася на зверхмодній темнобордовій краватці відвідувача. Привертав увагу ще й оригінальний — мабуть, почесний — знак, що скромно поблискував на елегантному, кольору морської води піджаку.

Вітольд схопився, мало не перекинувши стола, і виструнчився, мов на параді. Бо все оте, а особливо папка (чи не з новим романом?), незаперечно свідчило, що малопомітний досі відділ нарешті удостоївся прийняти в своїх стінах когось із видатних діячів красного письменства. Вітольдові навіть здалося, що він уже десь бачив це натхненне, з печаттю мудрості на чолі, обличчя. Одне слово, ловити гав тут уже не доводилось, бо коли ще, скажіть, могла випасти така блискуча нагода для встановлення особистих ділових контактів у вищих творчих сферах?!

В уяві блискавично промайнули фрагменти небачених досі можливостей. Бо, коли казати по щирості, осточортіла вже ця канцелярія. Що в ній висидиш? Отак і будеш гибіти — ні тобі грошей, ні слави. От якби вибитись туди, нагору! Там хіба ж таке інтелектуальне життя нуртує?! Хочеш, поганяй у далекі творчі мандри — кудись, приміром, на Галапагоські острови чи то до Ефіопії. Строчи собі звідти довжелезні репортажі й лиха не знай. А не то, дуй виступати у які-небудь Сокиринці чи Мотовилівку. Мотнувся туди-сюди — гляди, і є свіжа копійка. І фото в газеті: мовляв, відомий письменник В. Попсуйченко роздає автографи захопленим читачам...

І, засявши від щастя, Вітольд енергійно заходився упадати біля високого гостя.

— Моє вам шануваннячко, проходьте, будь ласка, дуже радий, дуже радий! — заторохтів Вітольд. По тому приволік із сусіднього відділу дещо потерте вже крісло, ублагав зніяковілого майстра художнього слова вмоститися якнайзручніше і, мобілізувавши всю свою ерудицію, почав спрямовувати розмову в близьке їм обом літературне річище.

— Читав вашу передостанню річ, читав,— густо червоніючи, відважно збрехав він. — Це, безперечно, шедевр! Ваш стиль, ваша колосальна працездатність нагадують щонайменше щонайменше Жоржа Сіменона! Але у вас куди краще...

— Авжеж, авжеж,— схвально кивнув маститий,— дуже радий, що вже встигли прочитати. Як умієм, так і пієм.

— Так, так, саме про це я й хотів сказати! У вашій манері письма, розумієте, є щось... щось від раннього Гуцала чи то... пізнього Ковіньки. У вас домінує мала форма і це треба гаряче вітати. Бо саме тут досягається гранична чіткість, лаконічність, економія, так би мовити, матеріалу...

— Браво, молодий чоловіче, браво! Чудово сказано. Приємно мати справу з розумними людьми. Бачу, ви глибоко проникли в суть порушеного питання. Але це ще не все. Ось тут маємо ще дещо...

— О, давайте, давайте,— заметушився Вітольд.— Чим нас порадуєте? Щось, либонь, новеньке, смішненьке принесли? Щоправда, по секрету, наш редактор — людина дуже серйозна і, опріч сухої інформації, ріже все підряд, але як для вас...

— Та тут, юначе, виходить таке смішненьке, як утроє бублик. Не знаєш, з якого боку й приступити,— зітхнув гість, розв'язуючи папку.— Економія матеріалу, звичайно, велике діло, та коли різати абияк, то, певно, нічого не вийде. Недарма ж народна мудрість каже: сім разів відміряй— один раз відріж. Творчо треба підходити, творчо! А у нас частенько ріжуть, аби різати, і тим самим псують і малу форму й велику...

— Буває, буває,— знову зашарівся Вітольд,— але не хвилюйтесь: наш редактор дурно не зарі- же. Він у нас така мила людина, така доброзичлива, так цінує художнє слово...

— Одними словесами у нас, мабуть, уже нічого не вдієш,— раптом зауважив видатний гість.— Потрібні дійовіші заходи. Декому давно вже слід по-справжньому вправити мізки...

«Те-те-те! Та це ж критик! — мало не вигукнув Вітольд.— Як же це я зразу не догадався? Ну, товаришу Попсуйченко, тобі таки справді грунтовно пощастило. От із ким таки дійсно треба заприятелювати! Адже від наймиршавішого критика твоя письменницька доля часом може залежати куди більше, ніж від найгеніальніших представників усіх інших жанрів, разом узятих...»

—...і саме про це я писав до вашої редакції. Мені порадили звернутися особисто до товариша Бігунця. Бачу, не помилився і дуже радий з вами познайомитись, товаришу Бігунець. А коли ви вже читали мого дописа, то дуже прошу вас якось завітати до нашої майстерні по виготовленню шкільних форм. Там, на місці, ви й побачите, як слід різати матеріал, а як не слід. Спитаєте майстра закрійного цеху Кирила Мефодійовича Швайку. Це й буду я, хоч ви мене й так, здається, впізнали. Мій портрет, як знатного діяча сфери обслуговування, був недавнечко у вашій газеті...

Фрагменти небачених можливостей умить зникли, мов фата-моргана в пустелі. «Оце тобі й Ефіопія,— з превеликим сумом констатував Вітольд.— Треба було тягти крісло! Але ж спробуй в наш прогресивний час встановити на око, де письменник, а де кравець... Дідька лисого встановиш!»

— Я не Бігунець, а Попсуйченко з літвідділу,— промовив Вітольд ослаблим голосом.— Бігунець сидить у сусідній кімнаті, в промислово-побутово-транспортному. Саме помчав десь на завдання...

— Бідному женитися, то й ніч мала, — зітхнув Швайка.— Уже коли не везе, то не везе. Ну, що ж — звиняйте. Доведеться зайти до товариша Бігунця іншим разом... Бувайте здорові!

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

Мал. А. СВИНЦОВА

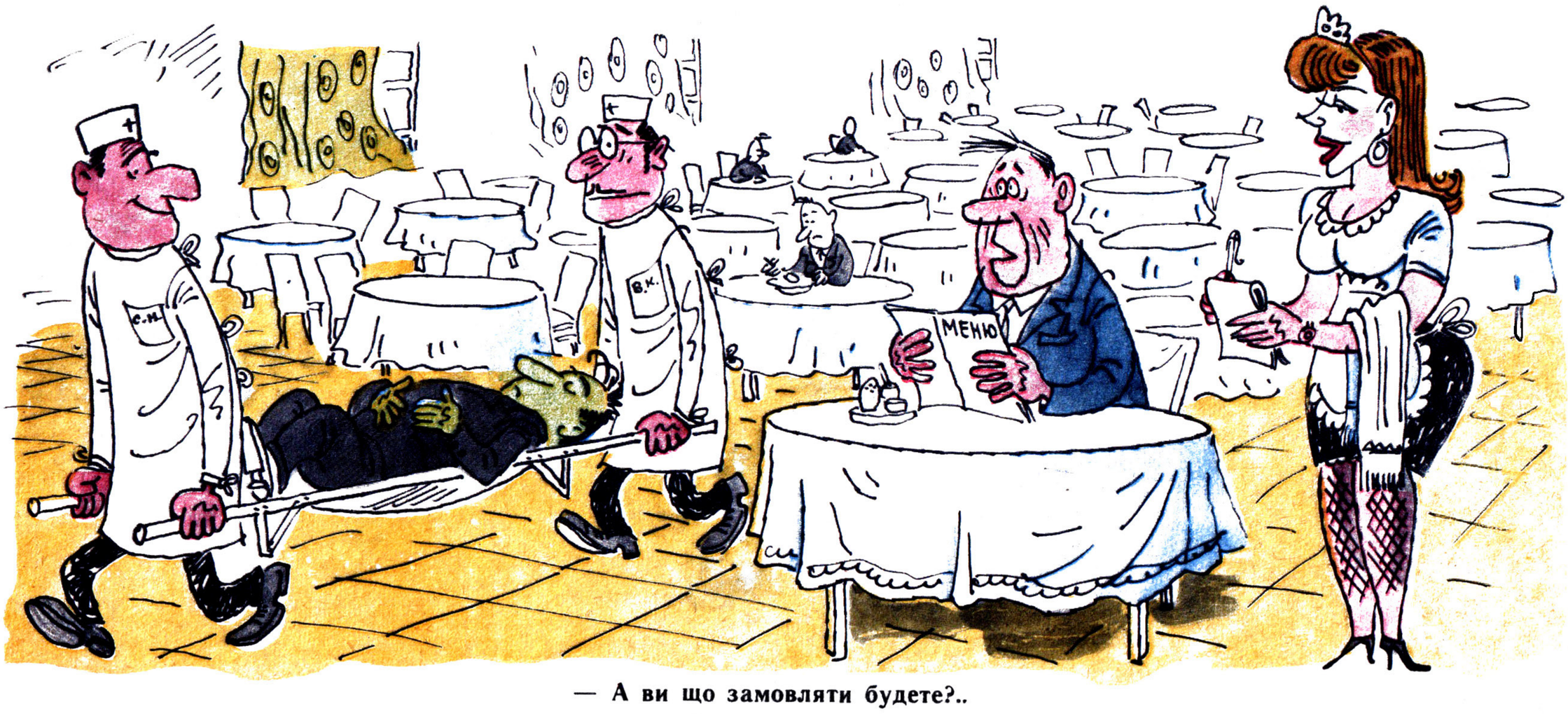

— А ви що замовляти будете?..

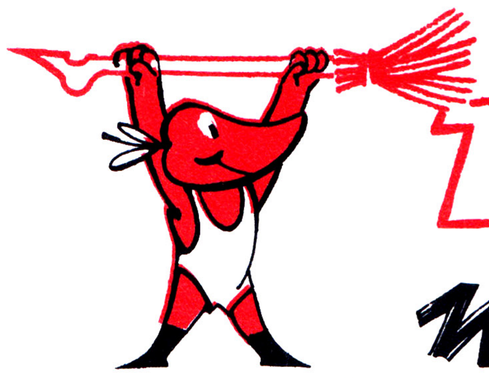

На зарядку — по порядку!..

Спортивний бюлетень Перця

ПОРАДА БОЛІЛЬНИКАМ

У м. Жданові (Донецька область) через безладдя на стадіоні «Спартак» під час футбольних змагань значна частина болільників з квитками на руках не могла потрапити на стадіон.

(З листа до редакції).

Якщо квиток на стадіон купили,
А на футбол не влізете й бочком,
Не товпіться, не тратьте марно сили,
Не потрясайте купленим квитком.

Із контролером не вступайте в спірку,
Не лізьте на рожен, як хуліган,
А лізьте зразу прямо на паркан
Або шукайте в огорожі дірку.

К. ЮР.

ДРУЖНІ ШАРЖІ А. АРУТЮНЯНЦА

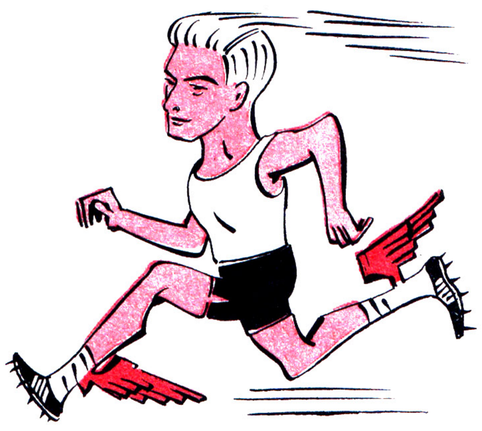

Валерій БОРЗОВ,
чемпіон СРСР з бігу на 100 метрів, тричі чемпіон Європи серед юніорів, майстер спорту міжнародного класу.

Борис ОНИЩЕНКО,
чемпіон СРСР і світу з сучасного п'ятибор'я, майстер спорту міжнародного класу.

Анатолій БОНДАРЧУК,
чемпіон СРСР і Європи, рекордсмен світу з метання молота, майстер спорту міжнародного класу.

НОВЕ У ФУТБОЛІ

Як виявляється, досі я жив старими поняттями про футбол. І тільки оце недавнечко, відвідавши стадіон радгоспу імені Чапаєва Диканського району на Полтавщині, з жахом відчув, наскільки відстав від життя зі своїми наївними поглядами.

По-перше, футбольне поле тут не має чітко окреслених меж. Мабуть, я мав вигляд білої гави, коли спитав: а де ж центр поля?

— Ондечки, де стоїть зелене відро з помиями, а біля нього припнута коза, — охоче пояснив голова районної ради добровільного товариства «Колос» Микола Кузьменко. — А взагалі це не має вирішального значення. Ми пішли навіть далі. Ми довели, що на полі можна цілком обмежитися одними воротами, до того ж — без сітки. Далеко м'яч все'дно не залетить. Бачите, — он хата, хлів, цибуляні грядки, курник... Десь та застряне.

В радгоспі шляхом сміливих експериментів відкрили, що футбольне поле не обов'язково засівати травою, а потім ще й підкошувати її. Воно само заросте півметровим полином, який залюбки поїдять кози. Вирівнювати поле також не треба.

— Бо ж воно рівне, — говорить секретар парторганізації радгоспу В. Я. Климко. — Я щодня переїжджаю його своїм «Москвичем» і, зважте, ніяких нерівностей не відчуваю, не кидає.

І справді, через все поле пролягла по діагоналі добре накатана дорога. Та й те сказати: у «Москвичі» Віктора Яковича амортизатори сучасні, телескопічні. Це наводить на думку: а чи не можна такі амортизатори приладнати якось і на бутси футболістам?

Почухавши потилиці, місцеві економісти відповіли мені, що пропозиція сама собою цікава, але вона потребує великих додаткових затрат. А у них, мовляв, приймаються лише такі пропозиції, котрі ніяких затрат не потребують.

Так мені й не вдалося сказати свого слова у розвитку футбольної думки. А шкода.

Дм. БРОВАР.

ЗУСТРІЧ З ОНУКОМ

У комітет по фізичній культурі і спорту при Лебединському райвиконкомі ввійшов стрункий юнак і представився:

— Онук братів Знаменських!

— Онук отих Знаменських? — повскакували всі з місць.

— Отих самих видатних легкоатлетів, — повторив юнак.

— Та не може бути?! — почулися вигуки.

— А й справді схожий!

— Особливо на молодшого брата!

Юнак скромно приймав привітання, а на чиюсь пропозицію: «Може, хоч за пивом та за бутербродами збігати?» — рішуче відказав:

— Я до вас із великим проханням!

— Ми до ваших послуг, — хором відповіли працівники комітету.

— Але прохання моє не звичайне, — попередив юнак.

— Для онука уславлених легкоатлетів нічого не пожалкуємо, — пообіцяли йому працівники комітету.

— Тоді, — набрав він повні легені повітря...

— Спортивний костюм?

— Ні, — сказав юнак.

— Грошовий аванс?

— Ні, — сказав юнак.

— М'яч з автографом Пеле?

— Ні, — сказав юнак.

— Путівку на наступні олімпійські ігри?

— Я, — сказав юнак, — хочу займатися спортом.

У кімнаті запала тиша. Хтось задумливо покашляв і запитав:

— Але ж ви не спортсмен, ви ж тільки онук спортсменів?

— Не спортсмен, але хочу займатися спортом.

Усі подивилися на голову.

Голова комітету т. Кулик зосереджено підстругував олівець і мовчав.

— Я знаю, що прошу у вас майже неможливого, але зрозумійте: для того, щоб стати спортсменом, треба займатися спортом.

Цей умовивід усіх приголомшив настільки, що деякі навіть позаписували його до блокнота.

— А я, — вів далі юнак, — спортом займатися не міг, бо в школі, де я вчився, як, до речі, і в інших 540 школах області, спортивного залу немає.

Пішов я працювати на лебединську фабрику пластмасової фурнітури. А тут не те що залу, — жодного спортивного майданчика. Перейшов на хлібозавод — ніде займатися спортом. На м'ясокомбінаті про це і мови немає. Хотів податися на автотранспортне підприємство, — виявляється, і там зі спортом не краще. І тоді я наважився заглянути до залу добровільного спортивного товариства «Авангард». «А ви до кого, молодий чоловіче?» — перепинили мені дорогу. — «До тренера», — кажу. — «До якого саме?» — «Будь-якого. Спортом хочу займатися». — «У нас спортом займаються тільки спортсмени», — пролунала відповідь.

— І ми ж кажемо, — підхопив голова, — спортзали для спортсменів. Бо, якщо до залів полізуть неспортсмени, — спортсменам і місця не лишиться.

— Мені розповідали тато з мамою, що в Лебедині не так давно чимало було відкритих волейбольних і баскетбольних майданчиків, що в парках збиралися всі, хто бажав, і грали, і на турнику крутилися, і неофіційні спортивні змагання влаштовували, — сказав юнак.

— Було, — зітхнули члени комітету, — і стадіон був у місті. А зараз немає. Він, як пишуть у звітах, у стадії реконструкції...

— А раптом у мене є щось спадкове од дідів, і я міг би стати добрим бігуном? — спитав юнак.

— Не можемо ризикувати, — пояснили йому. — А раптом ні! Адже команду до змагань готувати треба, а не долю випробовувати.

Онук уславлених легкоатлетів підвівся:

— Вибачте, що потурбував. Але порадьте щось на прощання.

— Спробуйте звернутися до іншого комітету.

— Вже звертався в комітет по фізкультурі і спорту при Ямпільському райвиконкомі. До самого голови т. Костюченка. Але там не краще. В комітеті при Тростянецькому райвиконкомі до голови т. Слабоспицького. Але і там не краще. Був і в комітеті при Недригайлівському райвиконкомі. Сам голова т. Овчаренко прийняв. І відмовив. Бо в них ще гірше...

— А може,—в комітеті по фізкультурі і спорту при Сумському облвиконкомі? — прошепотів хтось.

— Був, — сказав юнак. — Там тепер не до мене. Там досі не можуть оговтатися від подиву: як це на спартакіаді профспілок область пасла задніх! От, може до республіканського комітету податися?

І легкою спортивною ходою онук попрямував до дверей.

Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

Сумська область.

Борис ПРИВАЛОВ

ДОБРЕ БУТИ ТРЕНЕРОМ

ГУМОРЕСКА

Серед стомлених від напруженої гри, спітнілих спортсменів тренер виділявся не лише костюмом, але й олімпійським спокоєм. Він ввічливо приймав поздоровлення, потискував руки, посміхався.

Хтось із болільників заздрісно-мрійливо зітхнув:

— Ех, добре бути тренером!

Про це зітхання я розповів своєму приятелеві — відомому наставникові однієї з наших найпопулярніших команд.

Тренер розсміявся і сказав так:

— Може, болільник і має рацію. Суди сам... Якщо команда програє, то кажуть: **«А тренер — видихався, йому саме на порі мемуарчики писати».**

Коли ж команда перемагає, всміхаються: **«Молодці хлопці! З такими орлами найзачуханіший тренер — гігант».**

Придумаю я тактичну новинку, чую єхидне: **«Чого це з нашого діда сьогодні ідеї пруть! Цікаво, в кого він їх запозичив — у аргентінців чи у збірної Ліхтенштейна!»**

Іншим разом виходимо на гру без новинок, і знову тихий смішок: **«У діда з дитинства вигадки бракувало».**

Трапиться при розборі гри голос підвищити: **«З начальником команди чи з дружиною полаявся, а на нас злість зриває».**

Поводишся спокійно, стримано: **«Йому все до лампочки, аби зарплата капала!»**

Похвалиш когось: **«Нарешті любимчиками почав розживатися!»**

Покритикуєш: **«Виживає з колективу, мститься за критику!»**

Збільшиш навантаження на тренуванні: **«В домовину загонить, на знос пустив, собі славу добуває».**

Зменшиш: **«Вже на все рукою махнув дід, мишей ловити не хоче».**

Скажеш перед грою: «Хлопці, сьогодні треба виграти!», — одразу шепіт: **«Про очки тільки й думає».**

Скажеш: «Хлопці, грайте спокійно, в свою гру» — **«Чхать йому на результати, видать, зібрався в інше товариство податися».**

Почнеш дисципліну підтягати: **«Мріє з нас роботів поробити!»**

Іншим разом нікому зауважень не зробиш: **«А чутки стверджуються, діда на пенсію готують! Бач — шовковим став!»**

З'їздиш додому двічі на тиждень: **«Зрозуміло, що ми йому! Своя сімейка до тіла ближче!»**

Сидиш на базі тижнями, додому заглянути ніколи: **«От прив'яз, дихнути не дає! За власними дітьми краще б дивився!»**

Не послухаєш високопоставленого мецената: **«А наш зарвався — на думку самого Наума Христофоровича начхав! Ой, буде біда, згадаєте моє слово!»**

Зважиш на розумну пораду: **«А він без суфлера не може!»**

Успішно закінчили першість: **«От що значить прислухатись до думки колективу!»**

Спустились на один щабель нижче, ніж у минулому сезоні: **«Вгробив таки команду, самоучка! І яку команду!»**

— ...А так, в цілому, — посміхнувся мій приятель, — все як у людей! І, мабуть, таки добре бути тренером!

Переклад з російської.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ЗЛОДІЯМ — ЗАСЬ!

Є в Козятинському районі, що на Вінниччині, село Непедівка.

А в селі Непедівці є середня школа, у якій, в свою чергу, є спортивний зал.

Природно, до спортивного залу є двері.

Як ви гадаєте, навіщо ті двері?

Ну, звичайно, щоб вішати на них замок. Добрячий, солідний — такий, що і ломом не зіб'єш.

Кажуть, що в години фізвиховання отой замок використовується замість двопудової гирі, бо інших спортивних снарядів у спортивному залі, вважай, нема.

А по неділях замок займає належне йому місце на дверях. Ця сумна обставина заважає окремим любителям і цілим колективам у вихідний день потрапити до спортзалу. Бо у вчителя фізвиховання, на лихо, теж вихідний. А без вчителя у спортзал не можна. Дивись, не приведи господи, ще пограбують дефіцитне спортивне майно.

Майно те, окрім вищезгаданого замка, складається ще й з благенької волейбольної сітки. Стояв, кажуть, у вестибюлі і тенісний столик, та дорослі дяді кудись запторили. Тож тепер самі розумієте, що то за дорогоцінність для непедівців — ота волейбольна сітка і як свято вони повинні оберігати од недоброго умислу цей останній спортивний аксесуар.

Кажуть, що існує навіть проект, за яким вікна і двері спортзалу незабаром буде взагалі замуровано. Отоді-то нарешті непедівським спортивним діячам спатиметься завжди спокійно

М. МИХАЙЛОВ

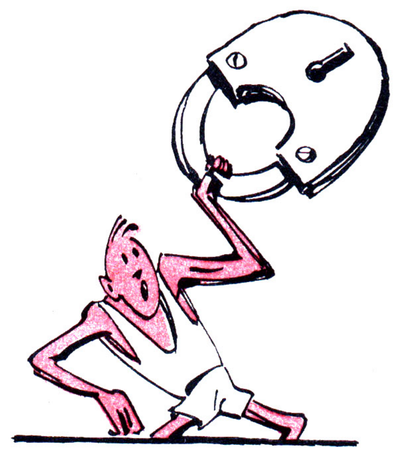

ЗАБОРОНЕНИЙ ПРИЙОМ

У борців, як відомо, виграє той, хто кладе суперника на лопатки. Скільки вправ роблять спортсмени, скільки тренуються, щоб оволодіти мистецтвом боротьби! Існують сотні прийомів, сотні способів. Та ми хочемо розповісти про прийом, яким Київський завод «Авторембуттехніка» поклав на лопатки відразу десятки спортсменів-борців. Без тренування. Притому так вправно, що спортсмени викинули прапор капітуляції.

Хіба можна собі уявити футболіста без м'яча, боксера без рукавичок, тенісиста без ракетки? Те саме для борців — борцівський килим.

— На килим викликається, — оголошує суддя на змаганнях...

А килима у спортсменів Криворізького рудоуправління імені Орджонікідзе немає. І викликати борців немає куди. І змагатися ніде, і тренуватися не можна. А все від того, що «Авторембуттехніка» з початку року водить їх за ніс — обіцяє борцівський килим виготовити. Вже дев'ять місяців, як рудоуправління гроші переказало, а килима немає. І не відомо, коли буде.

Отже, на лопатках опинилася вся борцівська секція. Але є така спортивна істина: прийоми, що не передбачені правилами, вважаються забороненими. І заборонені прийоми караються.

Без слів.

Оце буквально вчора я твердо вирішив поміняти професію. Що не кажіть, а фейлетоністом стає працювати все важче і важче. Я вже не розповідаю вам про анонімки, які майже після кожного фейлетону пишуть в усі-усюди. Не згадую про листи і записки з останніми попередженнями на кшталт: «Слухай, ти! Не забудь сповістити мамашу, що ти їдеш у довге-довге-довге відрядження. Нехай приготує хризантеми...»

Мовчу й про те, що десь через день-другий після виходу фейлетону в світ, до вас на прийом проситься чи то самбіст, чи то боксер-першорозрядник. Вони, як ніхто, намагаються красномовно вам довести, що факти, викладені у фейлетоні, чистісінька брехня. Бо того вечора, під час бійки у ресторані, коли в друзки розлетілась вітрина і стілець вилетів аж на трамвайну колію, у нього штани були звужені не внизу, як писали ви, а на колінках.

Й словом не обмовлюсь я про тих, хто сам себе пізнає у гумореcках, де навіть не вказується справжніх прізвищ.

— Я не такий дурень, як ви гадаєте,— схопивши вас за лацкани піджака, доводитиме він.— Я одразу догадався, про кого йде мова і кого ви мали на увазі, коли писали, що я залишив третю дружину з двома пуп'янками і перебіг до четвертої.

Зовсім не згадую відвідувачів, які через день і в один і той же час вимагають, щоб дав спростування, бо інакше він вас на суд потягне, а ви тим часом можете спокійно шити торбу і сушити сухарі.

Скажіть після цього, кому потрібна така робота? Чи не можна собі знайти легшу і головне — спокійнішу? Принаймні таку, де, якщо вже не лякають вас міліцією чи прокурором, то хоч не відвідують самбісти і боксери.

Зовсім випадково я таку роботу знайшов. І де б ви думали? У Кіровограді. Є там завод сільськогосподарських машин. Завод називається «Червона зірка». Так от, це я туди вирішив улаштуватись. Не приймуть там, піду на Кіровоградський м'ясокомбінат. Там ще краще. Головне, директор Євген Федорович Кащук — душа-людина. От там я й розвернусь: писати кину, а почну красти. Буду тягнути найкращу свинину, печінки бичачі, коров'ячі, телячі, сало, сальтисони, ковбаси різні. Гадаєте, мені за це щось буде? Анічогісінько. Думаєте, директор мене за це по судах затягає, чи хоч загрожуватиме ним? Нічого подібного. Мене навіть у вітрині «Не будь таким» не розмалюють.

Чи ви, може, думаєте, що я попадусь членам групи народного контролю? Не зачеплять і вони мене — рука не підніметься. Бо багато з них самі беруть. От, приміром, ветеринарний лікар Олена Василівна Торгаєва. Вона теж член групи народного контролю. То скажіть мені, як вона може затримати когось, коли на прохідній її саму затримують?

Звичайно, можу колись і я попастися із стегном чи якоюсь свинячою лопаткою. Ну, то й що? Мене це зовсім не лякає. Міру покарання виносить начальник відділу кадрів — Параска Михайлівна Стасюк. А вона ще добріша за директора. Оголосить догану чи ніжно насварить пальчиком. Можуть прийняти і рішення передати мене на товариський суд. Але це, по-перше, дуже і дуже рідко трапляється, а, по-друге, оштрафують мене на 2 крб. 78 копійок чи на 3 крб. 20 копійок. Словом, виходячи з собівартості вкраденого.

Це я розповів вам про найгірше, що зі мною може трапитись у Кіровоградському виробничому об'єднанні «Укрголовм'ясо».

Якщо ж я влаштуюся на завод «Червона зірка» (особливо в автотранспортний цех), і наш цех виконуватиме план, то мені ще й преміальні забезпечені. Незалежно від того, скільки фарби чи листового заліза я потягну додому. Це тут практикується.

Тепер ви зрозуміли, чому я вирішив негайно поміняти професію? Бо що не кажіть, а на Кіровоградському м'ясокомбінаті таки спокійніше працювати. А коли я ще з хлопцями з «Червоної зірки» знайду спільну мову, то зможу одразу двох зайців убити: і свіжина буде, і свіжа фарба.

О. ЧОРНОГУЗ,
спец. кор. Перця.

м. Кіровоград.

До 50-ліття Федора ФЕДОРОВА, колишнього партизана, а нині — знаного на Україні фотомайстра з журналу «Україна»

Він — лепський снайпер фотооб'єктива,
І в цьому, прошу вас, немає дива,
Бо практику — скажімо об'єктивно —
Проходив, так би мовити, активно:
Фашистських душогубів у війну
«Знімав» із автомата так, що — ну!..
А от сьогодні із нагоди дати
Ми Федорові хочем побажати,
Щоб сотню літ іще йому служив
Наш мирний об'єктивний об'єктив!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

НОВИНИ ГОЛУБОГО ЕКРАНУ

Ніякі «телегачки», виявляється, не в змозі по-справжньому розсмішити глядачів. Першою це помітила чергова по філіалу готелю «Україна» у м. Миколаєві Ольга Тимофіївна Зорянська. І замислилась. А тоді вирішила створити свою розважальну програму. Скомандувала громадянам, які дивилися телевізор у ввірених їй апартаментах:

— Встаньте! Чи вам не соромно сидіти на новеньких стільцях?! Сідайте он на поламані!

Глядачі-мешканці готелю чомусь не дуже звеселилися. Тоді О. Т. Зорянська зробила другу спробу:

— Встаньте, а то викличу міліцію!..

Отут і почалося смішне. Міліція таки прийшла, і дотепна чергова доповіла, що громадяни хуліганять. Жителі готелю так донесхочу насміялися, що аж листа-«подяку» надіслали до обласної газети. Там розміркували, що треба спершу посмішити міськкомунгосп. У міськкомунгоспі сміялися понад півтора місяці, а потім послали смішну відповідь редакції — хай, мовляв, і вона посміється.

Ось та відповідь: «...Справді, факти грубіянства, нетактовної поведінки заст. директора філіалу готелю тов. Шепурової підтвердилися, одначе вони були викликані негідною поведінкою громадян, які під час перегляду телепередачі лузали насіння, сиділи на піаніно, на лутках і галасували.

За грубощі тов. Шепуровій адміністрацією готелю оголошено догану.

Зав. міськкомунгоспом І. Шамрай».

Що, смішно?! Іще б. Глядачі, що приїхали з Москви, Києва, Севастополя,— той старший інженер науково-дослідного інституту, той начальник планового відділу Центрального статистичного управління УРСР, той... Словом, на думку комунгоспу та адміністрації готелю, саме так можуть у громадських місцях лузати насіння та сидіти на піаніно. От тільки незрозуміло: до чого ж тут Шепурова? А де ж Зорянська?

А взагалі — смішно. Дуже смішно!

Е. ЯРУШОК,
журналіст.

Народні усмішки

НА БАЗАРІ...

— Почому квіти?
— По тридцять. Але якщо будете купувати, то по п'ятнадцять віддам.

Повідомив В. Є. ПОВХ
з м. Калуша Івано-Франківської області.

РОЗЩЕДРИВСЯ

До одного скупого дядька в жаркий літній день завітали гості. Посиділи з господарями довгенько, побалакали про се, про те. Ось господарка й шепче своєму чоловікові:
— Ти б запропонував гостям чого-небудь прохолодного...
— Спасибі, що нагадала! — жваво обізвався чоловік і звернувся до гостей:
— Шановні добродії, пішли до ставка, покупаємось.

Повідомив О. ГАМАНІН
з м. Києва.

ВИПРАВДАЛАСЬ

Їсть одна баба котлети в їдальні. Підходить до неї друга та й каже:
— Зажди, Устино, я ось батюшці передам, що ти в піст м'ясне їла. Він тобі дасть!
— Нічого він мені не дасть, бо в цій їдальні котлети хлібні.

Повідомили А. ТЕРЧЕНКО та В. ЛИТВИНЕНКО
з м. Хорола Полтавської області.

ГОСТИНА

— Чого це ви, куме, не приходите до мене в гості?
— Прийду обов'язково, прийду.
— То як ітимете, не забудьте захопити пилку і тютюн.
— А навіщо?!
— Та дров наріжемо, а потім перекуримо...

Повідомив Л. Л. ПАКУТЬ
з м. Львова.

НІКОЛИ

Вчитель питає учня:
— Чому ти знову не прийшов з батьком?
— Та моєму батькові ніколи: вчора вони були на весіллі, сьогодні ідуть на хрестини, завтра колють кабана, а післязавтра їдуть на курорт.

Повідомив Б. Я. КАЧМАР
з м. Турка Львівської області.

ДОРОГУВАТО

— Марфо, в магазині кофти продають.
— А почім же?
— Чорт їх знає.
— Ого-о-о! Дорогувато!

ТРУДЯГИ

— Твій де, кумо?
— Пішов похмелятися. А твій?
— Похмелився та сів випити.

Повідомив М. С. ЖИТНІЙ
з с. Компаніївки Кіровоградської області.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну, що ж, Сергієнко, ще пити будеш?
— А у вас є?

Бухгалтер та бджоли

В одну бухгалтерію Бджоли влетіли,
Із запалом, дружно взялися за діло:
Умить обліпили бухгалтерський звіт...
В очах головбуха затьмарився світ!
Тупцює та бігає він по кімнаті:
«А киш мені звідси! Подохли б ви, кляті!»
Образились Бджоли (а їх була сила!)
І вмить на лице головбуха насіли.
Шпигали, кусали, що — геть він опух...
А потім — в лікарні лежав Головбух.

———

Спитаєте, в чому причина була?
У звіті бухгалтерськім липа цвіла.

Володимир ГРАБОУС.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

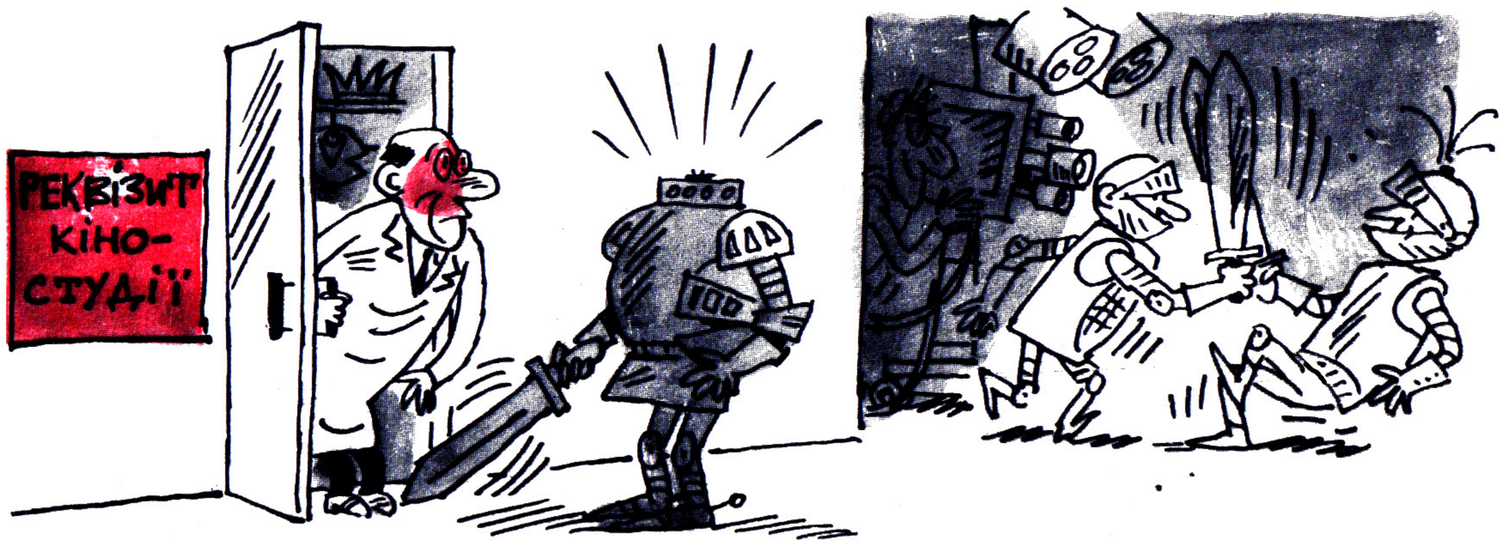

— Режисер сказав, щоб ви підшукали мені костюм за розміром...

Нотатки про їхні порядки

З ДУМОЮ ПРО БЛИЖНЬОГО

Ви вважаєте, що проста людина на Заході обійдена увагою сильних світу того? Я проти. Маю на руках докази, що свідчать: думають там про людину. Вдень і вночі. У США, і Англії, і Франції, і ФРН, і... словом, усюди. До простої людини не те що йдуть — підтюпцем, бігцем поспішають з найновітнішими досягненнями сучасної науки і техніки.

Ось одне з них, яке зветься «не чіпай — вдарю». Хіба ж можна його порівнювати з первісними поліцейськими кийками або гранатами з сльозоточивим газом? Кийком що, луснуть по голові, і ти — грюк носом на асфальт.

Грубо. Застаріло. Неестетично.

Інша справа, коли на демонстрацію наїжджає автомобіль з секретом: кого зачепить чи хто до нього торкнеться, сам собі одержує такий електроудар, що горлає від болю.

Просто. Гуманно. По-науковому. А все для кого? Для простої людини: середнього американця, середнього француза, середнього німця, англійця, голландця.

Під скелястими склепіннями поліцейських лобів народжуються все нові й нові ідеї. Хоча б ця: «музична скринька», що видає водночас гуркіт, скавчання, ляскіт, скиглення й виття такої сили, яку людське вухо винести не в змозі. Невеличкий концерт, і демонстранти глухнуть. Ніхто вже не чує закликів «Припинити війну у В'єтнамі», «Підвищити зарплату» і таке інше.

Оригінально. Надійно. Без крові. А все для кого?..

Або візьмемо звичайну водяну гармату. Вже винайшли пристрій, який насичує струмінь води електрикою. Бризконуть таким на демонстранта — той труситься-тіпається, немов у лихоманці. Сучасно, елегантно, дотепно.

Найбільший тягар такої турботи про ближнього несуть Сполучені Штати, серед штатів же — Лос-Анджелес. Саме там народилася найновіша штука — «лускоріх», який швидко і якісно переламує кістки, якщо демонстрант пручається в руках поліції.

А шеф поліції цього міста Томас Реддін дивиться далі. Він пропонує радикально новий засіб — «дизентерійний пристрій». Ця нова зброя відповідно впливає на шлунок «бунтівника», той хапається за пасок і дивиться, де б то побути на самоті. І в цю ж мить, вважає поліція, він стає стопроцентно лояльною особою.

А ви кажете, на Заході про людей не дбають.

ВИПАДОК ІЗ СКУЛЬПТУРОЮ

Швейцарські митники затримали один вантаж, що видався їм дуже підозрілим. Ішлося про якусь химерну конструкцію з шестерень, гайок, маховичків та інших залізяк. Бажаючи перевірити цю конструкцію, митники розібрали її на кілька окремих частин. Власник вантажу, побачивши це, ледве не знепритомнів. Він виявився модним скульптором-абстракціоністом, а купа залізяччя — його новою роботою під назвою «Хаос».

Суд, який розглядав позов скульптора проти митниці, виніс таку ухвалу: «Не можна вважати, що митники пошкодили скульптуру. І у такому вигляді вона теж є «Хаосом».

КОЛИ КРАСУНІ РОЗУМНІШАЮТЬ...

Ласою сенсацією для американської преси і телебачення є щорічні вибори так званої «Міс Америка» — королеви краси, найгарнішої дівчини Сполучених Штатів. Новообрану королеву одразу ж атакують численні репортери — добиваються її думки з приводу найрізноманітніших проблем. Наприклад, чи подобається їй губна помада такої-то фірми, або, якої вона думки про такі-то заходи уряду. Що стосується справ косметичних, то тут красуні, — як риби у воді: завжди відповідали до діла. Що ж до політики, то вони з чарівною посмішкою здебільша мололи такі нісенітниці. що навіть звичні до всього американські репортери торопіли. Але усе це друкувалося в газетах і лунало з екранів телевізорів.

Усе йшло як по писаному — своєю балаканиною красуні робили рекламу товарам окремих фірм і затуманювали уже й так затуманені спритними політиками голови рядових американців.

І раптом із Вашінгтона надійшли суворі вказівки: надалі у королев краси забороняється брати інтерв'ю з питань політики. Річ у тім, що останнім часом красуні порозумнішали — крізь легковажне щебетання, в їх голосах почали прориватися цілком тверезі ноти в оцінці деяких політичних питань, зокрема, коли йшлося про війну у В'єтнамі. Отут і вилізло на світ божий хвалене право свободи слова у «вільному світі» — дурниці мели, скільки душа забажає, а щодо іншого — то зась!

ПОЛІЦАЇ І ЗЛОДІЇ

Нікола Скіре, віце-поліцай-президент італійської столиці вважався справжнім пострахом для злочинного світу. Римляни твердили, що від Скіре жоден злочинець не сховається. Вони були переконані, що злочинців дрижаки пробирають при згадці самого імені Скіре. А ті, хто читав романи французького письменника Жоржа Сіменона про знаменитого поліцейського комісара Мегре, гордовито говорили про свого віце-поліцай-президента: «Нікола Скіре — це наш італійський Мегре!»

І от, раптом, маєте! Уславлений віце виявився... спільником чималенької зграї, яка грабунки сполучала з утриманням підпільних гральних кубел! Він, гроза бандитів, був, просто кажучи, на утриманні у бандитів. Та ще й на якому! Заробітна плата римського віце-поліцай-президента — це дріб'язок у порівнянні з тим, що перепадало Скіре від темного бізнесу.

Коли викритого віце заарештували й почали випитувати, він пригрозив:

— Гадаєте, я один такий? Не чіпайте, бо як почну говорити, пожалкуєте, що заварили цю кашу!

І для перестраху слідчих дещо таки сказав. Назвав імена ще двох високопоставлених осіб — податкового інспектора і прокурорського чиновника, — у яких теж рильця в пушку.

Італійці, згадуючи популярний кінофільм «Поліцаї і злодії», дуже резонно жартують:

— Поліцаї і злодії? О, у нас це тепер майже одне й те саме!

ЯК ЗМІНЮЮТЬ КОНСТИТУЦІЮ

Сеульській маріонетці Пак Чжон Хі дуже подобається посада «президента» Південної Кореї. Двічі вже умощували його американські покровителі на це тепленьке місце. А йому аж-аж кортить умоститися ще й утретє. Американці, звичайно, руками й ногами «за». Бо ж кадра це — перевірена, слухняна.

І треба ж, щоб сталося таке: сам Пак Чжон Хі усю справу перекапустив. І все через свою прихильність до «демократії». Саме так!

Коли під керівництвом досвідчених законознавців із Вашінгтона Пак Чжон Хі складав «конституцію» своєї держави, закортіло йому якось причепурити той витвір. Отож не подумавши, чим це для нього пахне, записав, що одну й ту саму особу можна обирати президентом лише двічі. Дивіться, мовляв, яка в нас демократія! Потім схаменувся та потилицю зашкріб. Але радники із Вашінгтона підказали вихід: буває ж, що до конституцій вносяться поправки? Буває! Значить, дерзай!

І Пак Чжон Хі негайно ж заходився вносити поправку. Мовляв, можна президента переобирати і втретє і вчетверте, і вп'яте... Але, видно, він дуже вже остобісів навіть своїм сподвижникам, бо деякі тутешні парламентарії запротестували проти хитромудрої поправки. Навіть оголосили страйк, забарикадувалися в будинку Національних Зборів з наміром сидіти там доти, поки Пак Чжон Хі не відмовиться від свого наміру змінювати конституцію.

Наївні люди, ці сеульські парламентарії! Погано, видно, знають вони свого Пак Чжон Хі: він викликав свою випробувану поліцію й наказав викурити з будинку неслухняних, а коли виходитимуть звідти — бити.

Поліцаї ретельно впоралися із завданням.

Після такої старанної підготовки процедура прийняття поправки до сеульської «демократичної конституції» пройшла блискуче.

Мал. О. Альошичева

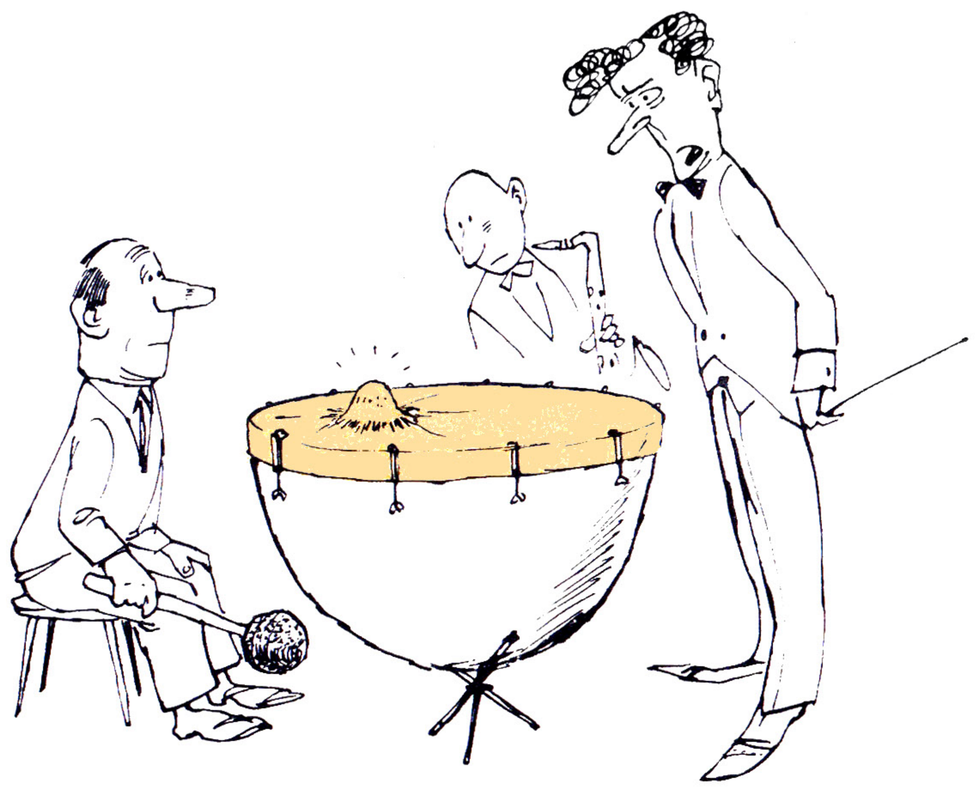

— Я ж говорив, сильно не бийте.

Йоганна ВІЛІНСЬКА

ОСТАННЄ СЛОВО ПІДСУДНОГО

Високий суд!

Я хотів би зауважити, що мені з самого дитинства не везе. І почалося це вже в п'ятому класі.

Одного разу йшов я, як завжди, до школи, навіть поспішав трохи, бо у нас мала бути контрольна з арифметики. І ось іду я вулицею, аж раптом хтось зриває в мене з голови шапку. Я злякався, зупинився. Обертаюсь, а за моєю спиною стоїть слон! Високий суд! Це був слон з цирку Буша, що саме гастролював у нашому місті... На урок я, звичайно, запізнився, а вчитель, зрозумівши, зажадав від мене пояснення. Я не криючись розповів, що і як: «Подумайте-но тільки, пане-вчителю, слон зірвав у мене з голови шапку!»

Клас заіржав, а вчитель сказав сердито: «Якби в тебе була принаймні мужність признатися, що ти проспав урок або злякався контрольної роботи, то я б тобі ще вибачив, а раз так, то марш, брехунець, додому і передай своєму батькові, що я охоче поговорив би з ним!»

Високий суд! Аж до екзаменів на атестат зрілості з мене глузувала вся школа. Коли хтось з учителів хотів показати свою дотепність, то запитував мене: «Ну що, Пасек, чи не зустрів ти, бува, сьогодні випадково якогось бегемота?»

Потім, високий суд, я пішов служити до війська. Спочатку все йшло добре. Однієї неділі я одержав перший дозвіл погуляти в місті. Поки я шпацірував, пішов дощ. Я сховався в під'їзд. Як виявилося, це був під'їзд міського музею. Я не знав, що музей по неділях відкритий до 18 години. Я зайшов туди і так зацікавився експонатами, що й не помітив, як музей закрили. Кинувся до вікон, а на них грати. Довелося там заночувати. До казарми я повернувся аж у вівторок, голодний, весь у пилюці, і пояснив своєму лейтенантові:

— Насмілюсь доповісти, я був у музеї.

— Від неділі до вівторка?

— На жаль так. У понеділок музей закрито.

Лейтенант закричав: «Якби у вас була принаймні мужність сказати правду, то я при певних обставинах подивився б на це крізь пальці. Але коли ви намагаєтесь замилити мені очі, то я потурбуюсь, щоб вас провчили як слід!»

Високий суд! Про два тижні арешту, які я відбув тоді, я не хочу розповідати, але відтоді при зустрічі мої колишні товариші по службі вже здалеку кричать: «Ну, що нового в музеї?»

А потім я одружився. Моє сімейне життя було дуже щасливим. Та ось одного дня — моя дружина саме була тоді у своїх батьків — хтось постукав у двері, я відчинив, а в дверях стоїть наша сусідка — гола, як мати народила. Зовсім гола і вся в сльозах. Сусідка якраз хотіла приймати ванну, але згадала, що на площадці сходів їй залишили молоко. Вона вискочила голою на площадку, щоб взяти пляшку, а тут подув протяг, клацнув англійський замок і зачинилися двері...

Щось подібне читають інколи в газеті або в романах. Проте моя дружина не хотіла цьому вірити. Вона на той час повернулася додому, зблідла і вигукнула: «Цікаво, яким чином пані Горак одягла мою нічну сорочку?» Я пояснив їй ситуацію, але це тільки спонукало її до того, що вона спакувала свої речі.

На прощання дружина сказала: «Якби ти принаймні сказав правду, то, може, я б простила тебе. Але з брехуном я жити не можу».

Після всього цього, високий суд, чи можна мене звинувачувати в тому, що я вас свідомо обдурив? Можливо, слід було піти в поліцію і заявити, як це насправді трапилось: що якийсь невідомий кинув у моє відчинене вікно мішок з дорогоцінностями вартістю в півтора мільйона марок, а потім зник, як привид? Ні, високий суд, я визнав, що вкрав ці дорогоцінності. Так буде краще. Принаймні мені хоч раз повірили всі люди.

Переклав з німецької
Тиберій ПОПП.

ПЕРЧЕНЯ

Ауреліу БУСУЙОК

Бузькові чоботи

Пан Кламп, бузько, дістав запрошення до Вовка на іменини і дуже засмутився. Не через запросини, звичайно, ні, якраз він з цього вельми був радий. Але річ у тім, що бузько не мав чобіт. Накрохмалена біла сорочка, чорний галстук і чорний костюм, червоні панчішки є, а чобіт нема!

Пішов пан Кламп до синички Піцігой.

— Слухай, Піц,— мовив він,— чи не позичиш ти мені пари чобіт?

— Із задоволенням,— каже синичка,— та чи підійдуть вони тобі?

Приміряв бузько синиччині чобітки — не вліз туди навіть його мізинець...

Пішов пан Кламп до Гіпопотама.

— Любий Гіпі, чи не зміг би ти позичити мені чобіт на один вечір?

— А чому ні,— мовив Гіпі розважливо,— та чи зарадить це твоїй біді?

Приміряв бузько чоботи, та ледве вибрався з них — такі великі.

Засмутився пан Кламп зовсім і пішов до сови Буфніци.

— Дівчино Буфі, чи немає в тебе чобіт? Чи не порятуєш ти мене?

Буфніца поправила свої окуляри — вона була дуже мудра, тому носила окуляри,— і промовила:

— Пане Кламп, у мене немає чобіт, я ношу м'які кімнатні пантофлі. Але я можу дати вам одну пораду. Ідіть на болото, виберіть місце, де найбільш грузько, і постійте там зо три години. Болото налипне на ваші червоні панчішки, і ви матимете неабиякі чобітки!

Пан Кламп сердечно подякував сові і полетів на болото.

У вовчій оселі яскраво горіло світло, гості давно веселилися. Аж тут приземлився бузько. Він перепросив Вовка за спізнення, тепло поздоровив його і подарував справжню мишку.

Вовк був зворушений. Але... глянув на бузькові ноги і пирснув зі сміху.

А гості вже ледве стримували регіт.

Дівчина Буфі здивовано знизала плечима і сказала бузькові:

— Слухайте, пане Кламп! Іншим разом, коли полетите на болото по чоботи, не стійте на одній нозі!

Бузько був узутий лише в один чобіт.

З молдавської переклала М. СЛОВ'ЯНОВА.

Пригоди Перченяти

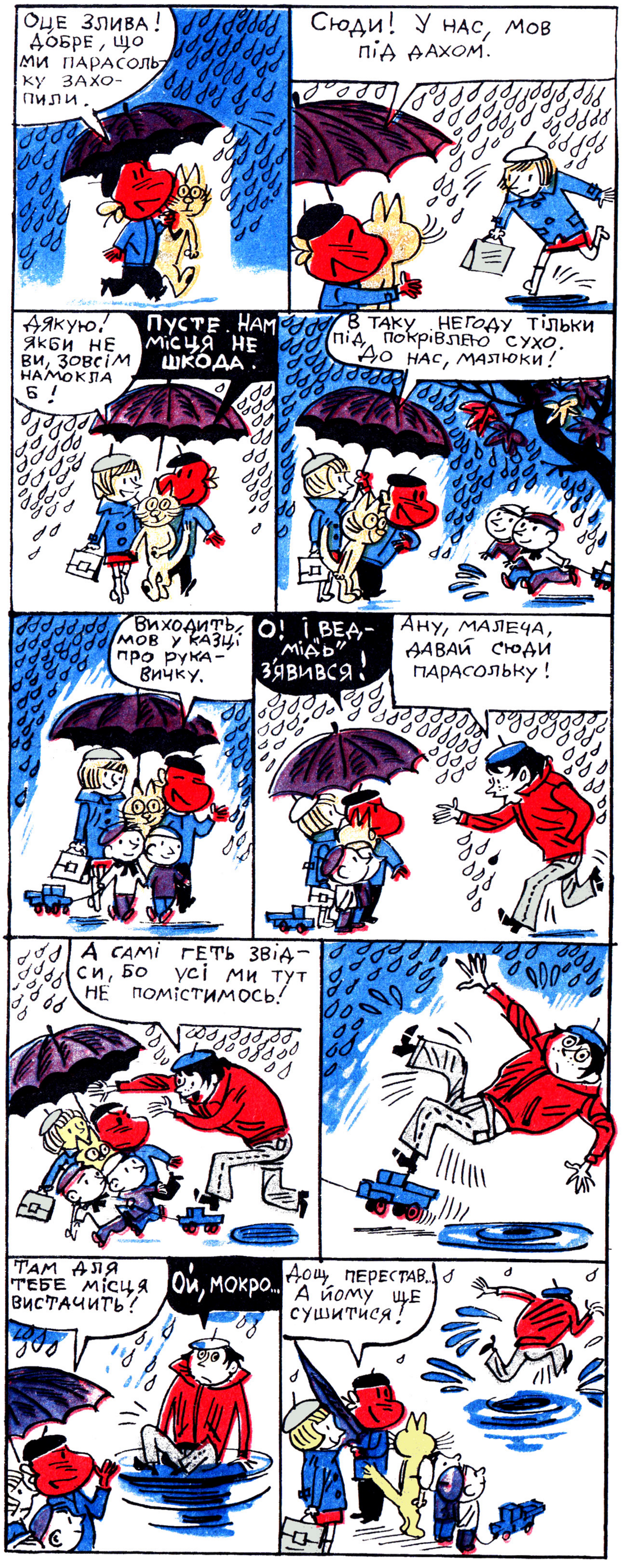

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

КОНИК-СКРИПАЛЬ

На гороховім стручку
Під старою липою
Сидить Коник в сюртучку
Та на скрипці скрипає.

Хвалить Коника весь рід,
У долоні ляскає.
Мама, тато, баба, дід
До малого з ласкою:

— Ой розумник, ой мастак!
Ой ти диво дивнеє!

Хто заграє ще ось так,
Де тобі ще рівня є!..

Скочив Коник на паслін,
Гордо гладить вусики.
І гадає, що лиш він
Уродився для музики.

А тим часом поміж трав —
Коників не злічите!
І не згірше кожен грав,
Кожен знав музичити.

Олександр ПАРХОМЕНКО.

Страшне перо не в гусака...

«ЗАЯВЛЕНИЕ

Прошу виделить міні кровельного желіза на кришу так як я застройщик розміром 1,40×0,71».

Надіслала Г. КРАВЧИШИНА.

м. Костопіль
Ровенської області.

* * *

«ЗАЯВА

Просимо відпустити нам 2 т бензину для обслуговування хворих».

(Із заяви).

Надіслав М. ТВАРДОВСЬКИЙ.

с. Славсько
Сколівського району
Львівської області.

* * *

«Собак в нашому місті Коростишеві мають багато громадян, які не прив'язані, і хапають людей а також листонош за руки і за ноги та інші частини людського тілосложения»...

(З листа до прокуратури).

Надіслав В. ЛІНИВИЙ.

м. Коростишів
Житомирської області.

* * *

«Бригадиру тов.
Дирекція В-Багачанского райбиткомбіната сообщает, что 19 Ноября 1968 года о 10 години ранку состоится отчетно виборне собраніє МК профсоюза на которое Ви объязаны прибить з своими рабітниками, забравши з собою всю виручку и залишити в філії по одному человеку. 15/XI 1968 г. на день бригадира не зьявлятись.
Директор В-Багачанского райбыткомбината (Левенец)
Председатель МК профсоюза (Гринь)».

Надіслав М. КЛИМЕНКО.

с. Радивонівка
Великобагачанського району
Полтавської області.

* * *

«До мене, 5 травня, після 17-ї години прийшов товариш з пляшкою і жінкою. Я також взяв пляшку і жінку. Усю цю гадість ми випили на квартирі Івана Дмитровича разом з його жінкою. І сьогодні я прийшов на працю з запахом перегару. Запевняю адміністрацію, що подібних явищ більше не повториться».

(З пояснювальної записки).

Надіслав В. ПЕРЕДИСТИЙ.

м. Дніпродзержинськ.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

Без слів.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

У Куйбишевському районі Запорізької області відкрито великі поклади солі. Поклади розфасовані у кілограмові пачки з етикетками Сиваського солепромислу «Соляне». От тільки ніхто розробляти, чи то пак, купувати ці поклади не поспішає, бо сіль ця грубого помолу, чорна, з камінцями. Етикетка, правда, гласить, що це сіль вищої якості і ціна її 6 коп. за кілограм. Сіль по чотири копійки значно біліша і розмелена дрібніше.

Невже Сиваський солепромисел по 2 копійки за камінці накинув?

Тоді хай навчить нас, як продавати окремо сіль і окремо камінці.

БРАТИШКО,
директор Куйбишевської торговельної бази.

А давай-но спільними зусиллями підведемо під Монастирок Михайла Федоровича Шевагу і продемонструємо йому, як до школи добираються учні з нашого села.

Правду кажучи, голові колгоспу ім. Радянської Конституції т. Шевазі і демонструвати нічого не треба. Він і так добре знає, що наші монастирківські учні за всякої погоди добираються до школи у село Луку тільки пішки, відмірюючи щодня 12 кілометрів. А автобус, придбаний колгоспом спеціально для підвозу школярів, т. Шевага береже для якихось інших, лише йому одному відомих потреб.

Нам, Перче, здається, що такого бережливого господаря, як наш голова, обов'язково слід відзначити у пресі.

БАТЬКИ УЧНІВ
(20 підписів).

Се. о Монастирок
Городенківського району
Івано-Франківської
області.

Почули ми, що ти заповзятий рибалка. Отож і запрошуємо тебе в Білопілля, на ставок, споруджений силами громадськості.

Про одне лишень ми тебе хочемо попередити: якщо просидиш цілий день і не зловиш і риб'ячого хвоста, на нас не нарікай. Ми своє зробили — у ставок своєчасно пустили мальків. А начальник Білопільського будуправління Іван Степанович Бондаренко теж своє зробив — організував ватагу браконьєрів і сітями виловлює із ставка все живе.

Може, хоч тобі, Перче, вдасться підчепити на гачок цього аматора. А то на нашу наживку він не клює.

ПРАЦІВНИКИ РАДГОСПУ «Перемога» (12 підписів).

м. Білопілля
Сумської області.

Донедавна я думав, що головна турбота у відпустці на півдні — це гарна погода, тихе море і виноград «дамські пальчики». Та виявляється, що цікавитись доводиться не погодою, а тим, як повернутись у рідні широти. В цьому я переконався, коли влітку спробував вилетіти із Скадовська до Києва. Оскільки дістати квитки у касі попереднього продажу — все одно, що дістати зірку з неба, я два дні чатував коло каси броні.

І даремно: тільки «свої» люди — шофери, лікар аеропорту і прибиральниця — просочувались у заповітні двері легко, мов віруси, а потім відводили «клієнтів» у закуток. Коли ж я спробував сфотографувати, як «розброньовують» броню, — з'явилась міліція, і в мене забрали посвідчення. Начальник аеропорту т. Верлатий вимагав: «У відділення його!» А один з керівників району т. Пасічник попросив мене ніколи більше не приїздити до Скадовська.

Ну що ж, не поїду. Доки у Скадовську не побуваєш ти, Перче.

В. Д. КУЛИКОВ,
директор учбово-дослідної бази Київського університету.

Надсилаю тобі хлопчачий босоніжок. «Навіщо?» — здивуєшся ти. А на те, щоб хоч тебе застерегти від халепи. Якщо надумаєш придбати літнє взуття для свого Перченяти, то, дивись, не попадайся, як я: не бери босоніжок Виноградівського об'єднання взуттєвих підприємств № 7. Я своєму сину-школярику купила такі босоніжки 7 вересня, а вже 10 вересня у них, як сам можеш переконатися, остаточно і безповоротно «сіли» закаблуки.

Дай, Перче, лиха цим закаблукам! Але так, щоб дісталося не лише їм...

Х. ЖАТКІВСЬКА.

м. Добромиль
Старосамбірського району
Львівської області.

Чи знаєш ти, що робити з дубовими колодами, аби з них вийшли гарні меблі?

Новий метод попередньої підготовки деревини освоєно у Черкаському річковому порту. Технологічний цикл нескладний: ліс засипають кучугурами сирого піску, а коли з'являється власник, виривають колоди з піску за допомогою портальних кранів. Пісок у порту використовують і для інших цілей: засипають ним будівельне каміння, вугілля. Видобування цих матеріалів нагадує потім роботу на золотих копальнях.

Чи не порадив би ти, Перче, керівникам порту припинить гру в пісочок?

І. ШУБА,
шкіпер рейду Черкаського порту.

Пишуть тобі мешканці хутора Новоселівки, що під селом Будище на Черкащині. Приїдь до нас і подивися, чи ми є, чи нас нема. Бо ми відчуваємо, що ми ніби є. І голова сільради це підтверджує, ще й 50 дворів нараховує. А ось голова колгоспу «Перемога» Г. С. Ткаченко каже, що нас нема. І через оту дискусію нам уже 6 років не проводять світла. Вже й стовпи закопали. І дроти протягли, і трансформатор поставили. Залишилося тільки підключити. А Г. С. Ткаченко уперся: «Нема для кого!» Дехто звинувачує нас. Мовляв, не вмієте знайти з головою контакту. Може, ти, Перче, допоможеш нам знайти цей контакт?

Жителі
хутора Новоселівка.

Володимир ЮДІН

РОЗПОВІДЬ ЗАБУДОВНИКА

(ЖАРТ)

Піймав я рибку
В морі золоту.
Аж чую: просить
Прямо на льоту:
«Що хоч зроблю я,
Тільки відпусти».
— Ага,— зрадів я,—
Ось де, щастя, ти!
Ану-мо, рибко,
Чудо сотвори:
Дістань-но цегли
Тисяч, хоч би з три.
Пірнула рибка,
День немає, два,
На третій — бачу:
З хвилі виплива.
«Давай поставлю
З золота дворець.
Ніде немає
Цегли. Хай їй грець!»

м. Запоріжжя.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Народна мудрість вчить, що чим більше голів, тим більше умів. А ось Наталич Степан Павлович ніяк не хотів з цим примиритись. Обіймаючи посаду голови колгоспу «Дністер» Миколаївського району на Львівщині, він намагався довести, що тільки його голова чогось варта. Колгоспники порадять щось корисне зробити — не послухає, по-своєму вчинить. А зауважить хтось голові, то такого лементу наробить, так облає, що хоч до лісу, хоч к бісу тікай. Неслухняних навіть з роботи звільняв самовільно, не порадившись з членами правління.

І написали колгоспники скаргу Перцеві про безголов'я свого голови.

Голова Миколаївського райвиконкому т. Бадзюк повідомив редакцію, що питання про неправильну поведінку Наталича С. П обговорено на засіданні бюро РК КП України. З посади голови колгоспу його знято.

Мал. А. СВИНЦОВА

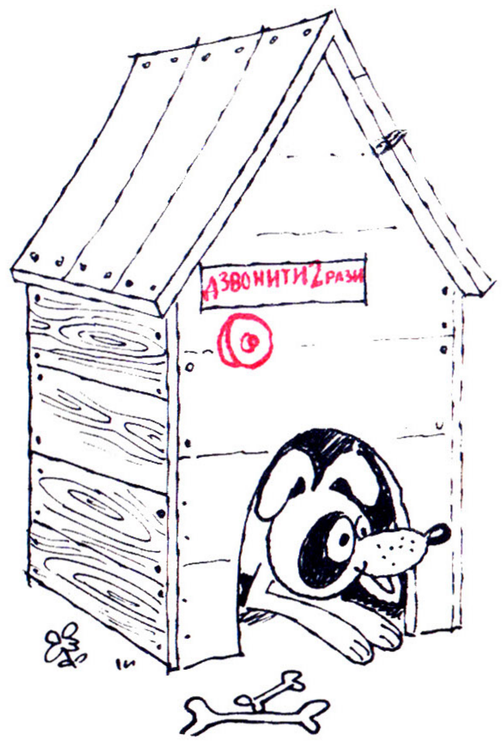

Без слів.

Іноземний гумор

Без слів.

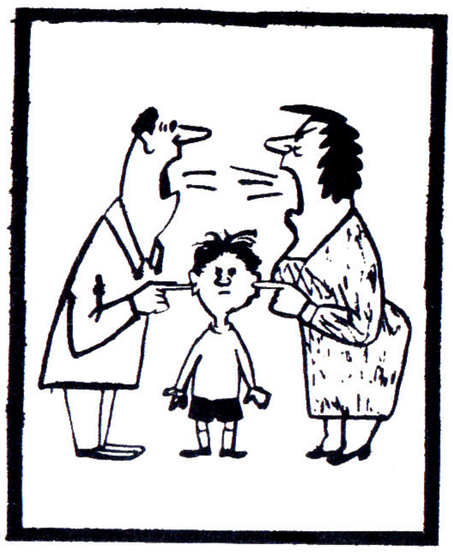

Без слів.

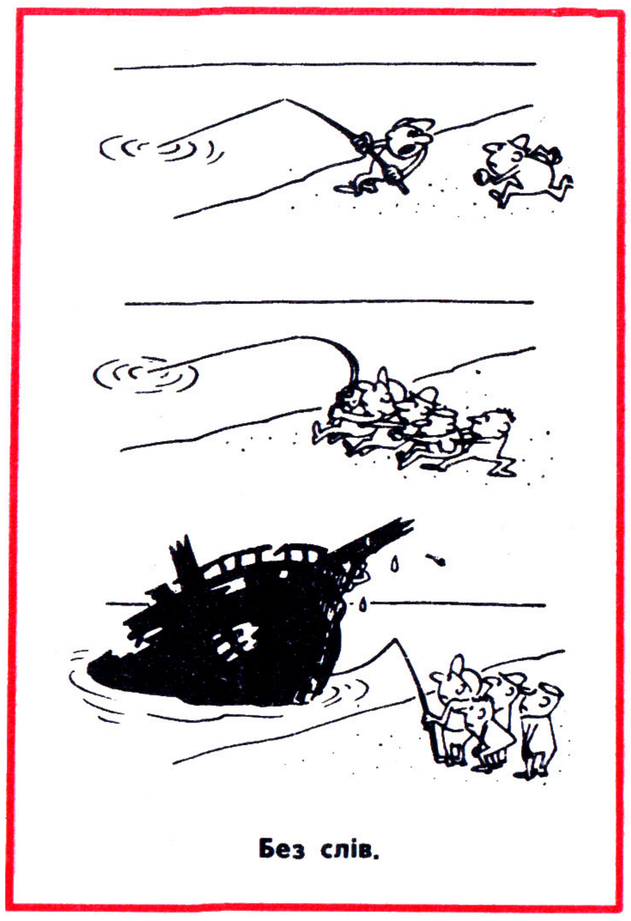

Без слів.

Без слів.

Без слів.

ВІВЦЯ-МОДНИЦЯ

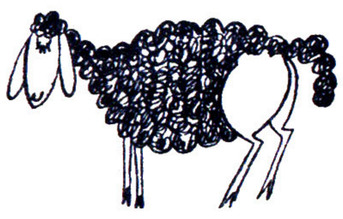

Міні-плаття.

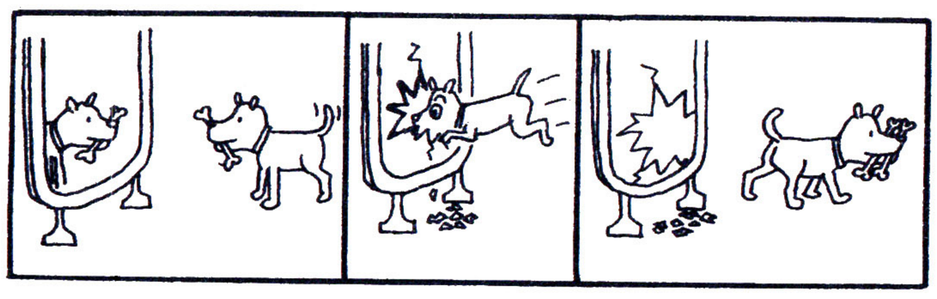

Без слів.

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ,
О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

перець

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції журналу «Перець»:
Київ-47,
Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79

Журнал «Перець» № 22 (824)
(на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

БФ 31054. Здано до набору 17. X. 1969 р Підписано до друку 30. X. 1969 р. Формат паперу 70×108 1/8. Фіз.-друк. арк 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк 4,54, Тираж 1 600 000. Зам. 05556.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна».
Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Редакції стало відомо, що продавці крамниці с. Світличного (Чернігівщина) А. Зінець та Є. Кузьменко порушували правила радянської торгівлі, грубо ставились до споживачів.

Голова Варвинської райспоживспілки т. Почеп повідомив, що всі факти ствердились. А. Зінець з роботи знято, Є. Кузьменко суворо попереджено, а голові споживчого товариства Т. Н. Полонець зауважено за недостатній контроль за роботою торговельної мережі.

★ В одному з листів до Перця повідомлялося про порушення фінансової дисципліни у Купільському відділенні «Сільгосптехніки» (Волочиський район).

Голова Хмельницького обласного комітету народного контролю т. Ярощук повідомив редакцію, що ці порушення виникли з вини колишнього керуючого відділенням «Сільгосптехніки» А. А. Федорова, нинішнього керуючого відділенням В. А. Танчука та старшого бухгалтера Н. Я. Якубовської.

Обласний комітет народного контролю розглянув матеріали перевірки і на часткове відшкодування збитків, завданих державі, зробив грошові нарахування: на А. А. Федорова у сумі 300 крб., на В. А. Танчука — 100 крб., на Н. Я. Якубовську — 100 крб. І на колишнього техніка-будівельника О. К. Климчука — 150 крб.

За порушення фінансової дисципліни А. А. Федорову оголошено догану.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Шановні телеглядачі!

Сьогоднішня наша передача виконується по заявках мешканців селища Привільного Баштанського району Миколаївської області.

На ваших екранах видно літній кінотеатр в селищі Привільному. Такий вигляд він мав влітку. А восени картина ще сумніша.

До екрану перчанського телевізора запрошуються працівники Баштанського райвиконкому в надії на те, що вони в свою чергу запросять до Привільного працівників якої-небудь рембудконтори.

До побачення, товариші! До наступного телебачення!

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Індекс 74393

— Який прогрес: петля з нейлону!

ПІВДЕННО-АФР. РЕСП.